STJERNEN

143. ÅRGANG · NUMMER 2 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · FEBRUAR 1994

STJERNEN

FEBRUAR 1994

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

På forsiden

Tre unge tyskere brugte deres nyvundne frihed til at tage på mission i USA på samme tid. Se »Mission – et mirakel,« s. 12.

***Børnestjernens* forside**

Simone Millo fra Firenze i Italien er omtalt i »Nye venner,« s. 2. (Foto: Alfred W. Walker).

FEBRUAR 1994 · 143. årgang · Nummer 2
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Telf. 31 39 13 66 · Fax 31 39 13 67

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Telf. 42 18 77 27 · Fax 42 18 79 82

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailansk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 a year. $ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to IM at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset · Dk-3500 Værløse · Denmark
ISSN 0900-2545 · 94982 110

VÆRDIG TIL TEMPELVELSIGNELSER

Jeg vil gerne takke for *L'Etoile* (*Stjernen* på fransk). Det er en stor kilde til støtte og trøst i mit liv.

Jeg følte mig meget velsignet ved at overvære et af møderne ved genindvielsen af templet i Schweiz. Det var vidunderligt at høre taler af medlemmer af Det Første Præsidentskab og af andre generalautoriteter. Brødrene var inspireret af Herren. Jeg følte Herrens Ånd som aldrig før. Tårer af kærlighed og taknemmelighed til min himmelske Fader fyldte mine øjne.

Jeg har et vidnesbyrd om, at templet er Herrens hus, og at jeg virkelig bør være værdig, før jeg træder ind. Da jeg forlod templet, havde jeg et ønske om at ændre mig og om at følge Herren. Jeg søgte åndelig styrke, da jeg tog til templet, og jeg fik det.

Elaine Delescaut
Forbach Gren
Nancy Stav
Frankrig

MISSIONSREDSKAB

Jeg er lykkelig over at være en af det stigende antal missionærer, som forkynder Jesu Kristi evangelium over hele verden.

Liahona (*Stjernen* på spansk) har hjulpet mig med at nå ind til menneskers hjerte på min mission. Budskaberne i bladet bidrager til at omvende mennesker og få dem døbt. Jeg er min himmelske Fader taknemmelig for *Liahona*. Det giver mig mulighed for at dele evangeliet med dem, jeg besøger.

Ældste Jorge Merino
Arequipa-missionen i Peru

ÅNDELIG STYRKE

Foruden budskabet fra Det Første Præsidentskab indeholder *Liahona* (*Stjernen* på spansk) også sande beretninger om medlemmer, som har modtaget styrke gennem oplevelser med Ånden. Bladet styrker vores vidnesbyrd meget.

Tak for jeres indsats for at udbrede det vidunderlige evangelium. I har vores støtte og opmuntring.

Ældste José Ulises Vélez González
Monterrey Syd-missionen i Mexico

TØRST EFTER VIDEN OG SANDHED

Jeg vil gerne udtrykke min tak for *Liahona* (*Stjernen* på spansk). Min familie og jeg er de eneste spansktalende i vores ward i Canada, og vi venter ivrigt på denne spanske udgave af Kirkens tidsskrift – ligesom tørstige planter venter på regnvejr.

Da mit engelsk ikke er så godt, har min indsats i wardet ikke altid været så stor, som den kunne være, men når jeg læser *Liahona*, styrker budskaberne mig meget. Brødrenes råd såvel som vidnesbyrd fra brødre og søstre over hele verden fornyer min ånd. Jeg ville ønske, at hvert eneste medlem af Kirken kunne få et eksemplar af Kirkens tidsskrift hver måned.

J. Ernesto Merino
Trenton Ward
Oshawa Ontario Stav
Canada

Råd til de hellige

Præsident Ezra Taft Benson

Mit budskab er at give nogle råd om, hvordan vi som kirke og enkeltpersoner kan bringe Guds værk ud til hele verden.

For det første er vi nødt til at styrke familien. Vi må indse, at familien er civilisationens grundvold, og at ingen nation kan hæve sig højere eller blive bedre end hjemmenes kvalitet. Familien er Kirkens klippegrund. Vi beder derfor overhovedet for ethvert hjem om at styrke sin familie.

Vi tror på, at ægteskabet blev indstiftet af Gud med et vist og evigt formål. Familien danner grundlaget for en retfærdig levevis. En far, en mor og børn har fået tildelt deres roller af Gud lige fra begyndelsen.

Gud har sat fædrene til at præsidere i deres hjem. Det er en fars opgave at forsørge, elske, undervise og styre. Moderens rolle er også fastsat af Gud. Mødre skal undfange og føde, nære, elske og oplære. De skal være medhjælpere og skal rådgive deres mand.

Ægteskabet blev indstiftet af Gud med et vist og evigt formål. Familien danner grundlaget for en retfærdig levevis.

FOTO: STEVE BUNDERSON

Der er ingen forskelsbehandling på kønnene i Guds plan. Det er et spørgsmål om at fordele ansvaret.

Børn er på samme måde blevet rådgivet i den hellige skrift om deres ansvar over for forældrene:

»Børn, adlyd jeres forældre i Herren; for det er ret og rigtigt.

'Ær din far og din mor!' Det er det første bud, der er knyttet et løfte til:

'for at det må gå dig godt, og du må få et langt liv på jorden'« (Ef 6:1-3), sagde apostlen Paulus.

Når forældrene i fællesskab, kærlighed og enhed opfylder deres ansvar pålagt fra Himlen, og børn reagerer med kærlighed og lydighed, fører det til stor glæde.

Fornylig fik jeg et brev fra et medlem af Kirken, som beskrev nogle af de vanskeligheder og udfordringer, som en mand og hustru havde med at opdrage deres børn.

De var blevet gift i templet, men var senere blevet mindre aktive. De var først fornylig igen blevet aktive i Kirken. De bad om personlige råd om, hvad de skulle gøre for at sikre sig, at deres børn ville forblive trofaste over for evangeliet og undgå nogle af de faldgruber, som de havde oplevet og set, andre familier falde i.

De spurgte med andre ord: »Hvordan kan vi styrke vores familie åndeligt?«

Jeg vil gerne bede jer hver især om at overveje dette alvorlige spørgsmål. Som svar på spørgsmålet vil jeg videre bede jer tænke over den gennemprøvede metode, som succesrige familier har benyttet gennem årene for at udvise kærlighed, enighed og loyalitet over for hinanden og for at forstå evangeliets principper.

I gode familier elsker og respekterer alle familiemedlemmer hinanden. Hver enkelt ved, at de er elsket og påskønnet. Børnene ved, at deres forældre elsker dem. De føler sig derfor sikre og trygge.

Stærke familier fremelsker evnen til at kommunikere effektivt. De taler ud om deres problemer, lægger planer sammen og arbejder sammen om fælles mål. Familieaften og familieråd anvendes og benyttes som effektive redskaber til at nå fælles mål. Fædre og mødre i stærke familier har god kontakt med deres børn. De taler sammen. Nogle fædre interviewer formelt hvert barn, andre gør det uformelt, og andre finder regelmæssigt tid til at være alene sammen med hvert barn.

Alle familier har problemer og udfordringer. Men succesrige familier forsøger at samarbejde for at finde løsninger i stedet for at gribe til kritik og skænderier. De beder for hinanden, taler om problemerne og opmuntrer hinanden. Ind imellem faster disse familier sammen for at støtte en person i familien.

Succesrige familier gør noget sammen: familieprojekter, arbejde, ferie, fritid og familiesammenkomster.

Succesrige forældre har lært, at det ikke er let at opdrage børn i omgivelser, der er forgiftet af ondskab. De tager derfor bevidste skridt til at sørge for gode og sunde påvirkninger. De underviser i moral. Gode bøger står på hylderne og bliver læst. De styrer det, der ses i TV. De spiller god og opløftende musik. Men det vigtigste er, at man læser og drøfter skrifterne og benytter dem som et middel til at udvikle åndelighed.

I gode sidste dages hellige hjem underviser forældrene deres børn i at forstå tro på Gud, omvendelse, dåb og Helligåndens gave (se L&P 68:25).

Familiebøn er en fast praksis i disse familier. Bøn er midlet til at vise påskønnelse for velsignelser og til ydmygt at anerkende vores afhængighed af Gud for opnåelse af styrke, mad og støtte.

Dette er derfor den gennemprøvede metode til vellykket børneopdragelse. Jeg anbefaler jer denne metode.

Succesrige familier gør noget sammen: familieprojekter, arbejde, ferie, fritid og familiesammenkomster. De beder for hinanden og opmuntrer hinanden.

Som forældre, bedsteforældre og oldeforældre i Zion nærer min hustru og jeg det fælles håb, at vi alle vil være sammen i evighederne – at vi alle vil være værdige, og at ikke en eneste vil mangle.

Det er mit inderlige håb og bøn for hver eneste familie i Kirken.

Mere end nogensinde i vores historie har vi brug for større åndelighed. Måden at udvikle større åndelighed på er at mætte sig med Kristi ord, som det er åbenbaret i skrifterne.

Vi har bedt præstedømmelederne om at begrænse antallet af administrative møder om søndagen, således at familierne kan få tid til sammen at tilbede og at være sammen. Det er vores håb, at I vil bruge denne tid til at komme til jeres møder, yde kristen hjælp, besøge familien, holde familieaften og studere skrifterne.

Vi råder jer til at acceptere kaldelser i Kirken og arbejde trofast i de stillinger, I bliver kaldet til. Tjen hinanden. Ær jeres kaldelser. Ved at gøre dette vil I være til velsignelse for andre, og I vil øge jeres åndelighed.

Vi beder jer indtrængende om at være opmærksomme på behov hos de fattige, de syge og de nødlidende. Vi har et kristent ansvar for at sørge for, at enkerne og de faderløse bliver hjulpet. »En ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden« (Jak 1:27).

Vi beder jer indtrængende om at holde Guds bud. Gør I dette, vil I holde jer fri af syndens trældom.»Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og ... tjene ham i Jesu Kristi navn« (L&P 59:5).

Anerkend Guds hånd i alle ting (se L&P 59:21).

»Vær tålmodig i trængsler« (L&P 24:8).

»Vær ved godt mod« (L&P 61:36).

Opretholdt og støt præstedømmet i hjemmet og i Kirken (se L&P 107:22).

Undervis jeres børn. Opdrag dem i lys og sandhed (se L&P 93:40, 42-43).

Betal en ærlig tiende og et gavmildt fasteoffer (se L&P 119:4; Mosiah 4:21).

»Du skal elske din næste som dig selv« (L&P 59:6).

Undervis jeres børn. Opdrag dem i lys og sandhed (se L&P 93:40, 42-43).

»Hør op med at finde fejl hos hinanden« (L&P 88:124).

»I skal tilgive hinanden« (L&P 64:9).

Vær sparsommelige. Undgå gæld. (Se L&P 19:35).

Vær ikke begærlige (se L&P 88:123).

Vær ærlig i al jeres omgang med andre (se L&P 51:9).

Hold sabbatsdagen hellig (se L&P 59:10, 12-13).

Afhold jer fra spiritus, tobak samt stærke og hede drikke (se L&P 89:5-9).

»Vær ikke længere urene« – afsky pornografi (L&P 88:124).

Søg lærdom i de allerbedste bøger (se L&P 88:118). Hold jer fra bøger og film, der skildrer det onde som godt og det gode som ondt.

Lad være med at bedrive hor »eller gøre noget sådant« (L&P 59:6). Det vil sige intimt kæleri, usædelighed, homosexualitet og enhver anden form for umoralitet.

»Pryd altid dine tanker med dyd« (L&P 121:45).

Øv »dyd og hellighed« uophørligt (L&P 38:24).

»Ifør jer kærlighedens bånd som en kåbe« (L&P 88:125).

Lev efter hvert ord, der udgår af Guds mund (se L&P 98:11).

Vær tapre i jeres vidnesbyrd om Kristus (se L&P 76:51, 79).

Ær dine pagter (se L&P 25:13).

»Hold ud indtil enden« (L&P 14:7).

I skal med andre ord leve i verden, men ikke være af verden!

Det er Kirkens mission at frelse sjæle ved at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde.

Vi beder jer indtrængende om at anvende alle jeres talenter og midler til at bidrage til opbygningen af Guds rige på jorden. Dette er Herrens værk.

Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at Gud lever, og at han i vore dage åbenbarer sin vilje til sine tjenere. Jeg vidner om, at dette er Jesu Kristi Kirke – Guds rige på denne jord.

Kære sidste dages hellige, vi komplimenterer jer! Vi roser jeres trofasthed. Aldrig før har vi haft så store muligheder og fået så store velsignelser. Sagt med profeten Joseph Smiths ord: »Skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod ... og fremad til sejr!« (L&P 128:22). □

(Tilpasset efter en tale af præsident Benson ved generalkonferencen den 7. april 1984).

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

Præsident Benson kommer med følgende råd:

1. Styrk familierne. Familien er klippegrunden for Kirken, grundlaget for et retfærdigt liv.
2. Studér skrifterne. Vi har alle brug for stor åndelighed, og måden at udvikle den på er at mætte sig med Kristi ord, som de er åbenbaret i skrifterne.
3. Acceptér kaldelser i Kirken og tjen trofast.
4. Vær opmærksom på behov hos fattige, syge og nødlidende.
5. Hold budene.

»Mens vi gik gennem mørket, sang vi«

Marvin K. Gardner

Da Fausto Torales fra Paraguay hørte, at hans bror var syg, bestemte han sig til at besøge ham – selv om det ville kræve en lang rejse og store ofre. Uden at vide det påbegyndte Fausto en rejse, der ville kræve mange flere ofre og for altid forandre hans liv og hans families tilværelse.

Der er ingen offentlig transport ind til Natalio Diez, den nærmeste by. Derfor forlod Fausto sin kone og børn på deres lille gård og gik i mere end en time for at komme til byen. Derfra tog han en bus og kørte i to timer til byen Encarnación, hvor han besøgte sin syge bror. Den aften hørte han på et pensionat for første gang om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra to unge mænd, som boede der.

»Vi havde studeret flere andre trossamfund og brød os ikke om dem,« fortæller hans kone, Felicita Torales. »Men min mand forstod, at dette var noget helt andet end det, han tidligere havde hørt om. Han fortalte de to unge mænd, at han ville komme tilbage om tre måneder med hele sin familie for at blive døbt.«

Fyldt med ånden fra det budskab, han havde hørt, vendte Fausto tilbage til sit landbrug og fortalte sin familie om evangeliet. Tre måneder senere rejste Fausto, som han havde lovet, sammen med Felicita og deres børn til Encarnación og gik direkte hen til pensionatet rede til at blive døbt. Missionærerne underviste dem hele den dag og gav dem Mormons Bog og *Håndbog i evangeliske principper*. Den næste dag – den 12. maj 1981 – blev forældrene og deres fem børn, der var gamle nok, døbt. Derpå rejste de hjem og begyndte at studere evangeliet.

MISTEDE KONTAKTEN TIL KIRKEN – OG FANDT DEN IGEN

Året efter fyldte et andet barn, César, otte år. »Vi vidste fra *Håndbog i evangeliske principper*, at han skulle døbes,« siger søster Torales. »Derfor tog vi ham med til Encarnación.« Men da de kom til det sted, hvor de var blevet døbt året før – et hus, der var lejet som kirkebygning – blev de rystet ved at opdage, at Kirken var væk. »Vi vidste ikke, hvor vi ellers skulle gå hen, så vi søgte febrilsk overalt efter et hus med Kirkens navn på. Men vi

FOTO: MARVIN K. GARDNER

kunne ikke finde et. Efter at have søgt i to dage var vi nødt til at tage hjem.«

Men det svækkede ikke deres vidnesbyrd om evangeliet, at de mistede kontakten med Kirken. De fortsatte med at studere skrifterne og tilbede sammen i familien. Et år efter tog bror og søster Torales igen César med til Encarnación. De var fulde af tro på, at de denne gang ville blive ledt til Kirken, således at deres søn kunne blive døbt.

Da de kom til byen, var de ikke sikre på, hvor de skulle begynde at søge. »Da så vi en mælkemand med en hestetrukken kærre,« fortæller søster Torales. »Min mand sagde, at da mælkemanden sikkert leverede mælk i hele byen, viste han måske, hvor Kirken afholdt møder. Manden sagde, at det vidste han ikke, men han kaldte på sin medarbejder, som *vidste* det. 'Vil I gerne derhen?' spurgte den anden mand. Så vi kom op på hans kærre, og han kørte os derhen.«

De erfarede, at grenen var flyttet fra det lille hus ind i en stor ny bygning. Det var søndag, og medlemmerne var samlet til nadvermøde. Til deres store glæde kunne bror og søster Torales og César møde mange medlemmer og overvære deres første kirkemøde. »Grenspræsidenten fortalte os, at de skulle afholde distriktskonference der om fire måneder. Han bad os om at komme tilbage til den tid, og vi kunne døbe César.« Fire måneder efter vendte hele familien tilbage til Encarnación, deltog i konferencen og overværede Césars dåb.

»VI BEHØVER IKKE MERE«

Derefter begyndte missionærer og kirkeledere jævnligt at besøge familien Torales. Familien fortalte også deres naboer om evangeliet, og nogle af dem blev døbt. Til sidst blev der på grund af den store afstand og de store

Fausto *(til højre)* og Felicita Torales. »Selv om der er krige og problemer omkring os,« siger præsident Torales, »kan vi vandre lige gennem dem og blive velsignede, hvis vi holder os nær vor himmelske Fader.«

ofre, i 1986 oprettet en gren i familien Torales hjem med bror Torales som grenspræsident.

Hver søndag bliver verandaen mellem de to værelser i deres hjem til kirkesal, når klapstole og en talerstol bliver sat op. Nadveren velsignes og omdeles til medlemmerne. Klasser foregår under et træ eller i haven. »Vi er lykkelige ved at have vore møder her,« siger søster Torales. »Vi behøver ikke mere.«

»Vi kan mærke Herrens Ånd hos os her,« udtaler præsident Torales.

Nogle aftener hver uge besøger nogen fra familien deres naboer og underviser dem i evangeliet. »Vi må gå langt for at besøge dem,« siger den 22-årige Zulma. »Mange tager imod os. De kender os allesammen.« Dåb foregår i en nærliggende flod.

Teresa på 25 har været på mission i Uruguay. María på 23 og Francisco på 19 er for tiden på mission i Argentina. Zulma på 22 og César på 18 er også rede til at tage afsted. »Men alle kan ikke rejse på samme tid,« siger søster Torales smilende, »for vi er fattige.«

Familien arbejder sammen på deres lille landbrug og betaler en fælles tiende af deres beskedne indkomst. »Tidligt hver morgen står vi alle op og læser i skriften sammen, før arbejdet begynder,« fortæller Zulma. »Ved middagstid, efter vi har spist, læser vi igen. Om aftenen studerer vi alene.« Familieaften foregår i lyset fra månen eller en petroleumslampe, for huset har ingen elektricitet.

OFFER OG LYDIGHED BRINGER HIMLENS VELSIGNELSER

I august 1989 rejste hele familien til templet – far, mor, deres 11 levende børn (et af deres 12 børn var død), og den ældste datters mand og børn – i alt 19 personer. »Vi tog hjemmefra kl. 1 om natten,« fortæller Zulma. »Solen var ikke stået op endnu, og det var helt mørkt. Det regnede, og vejen var et forfærdeligt mudder. Vi blev gennemblødt, mens vi gik barfodede i mudderet med vore sko i vore tasker og bar på de små børn, indtil vi kom til byen. Mens vi gik gennem mørket, sang vi salmer. Jeg husker, jeg sang: 'Offer og lydighed palmen ham bringer'« (se *Salmer og Sange*, nr. 17, 4. vers).

Fra den nærmeste by tog de forskellige busser – samlede andre grupper af kirkemedlemmer op undervejs – og ankom endeligt til templet i Buenos Aires i Argentina kl. 6 næste morgen. Rejsen havde varet 29 timer.

»Vi trådte ind i templet, modtog vores begavelse, og familien blev beseglet,« beretter søster Torales. »Templet var et åndeligt og smukt sted. Ånden vidnede for mig, at dette virkelig var Herrens hus.« Deres afdøde datter blev beseglet til dem. Og deres ældste datter, hendes mand og børn blev beseglet til hinanden. Derefter forlod de templet og rejste hjem.

På vejen hjem gjorde de holdt i Encarnación og overværede kirkemøder sammen med grenens medlemmer. Endelig måtte de igen gå barfodet i mudderet den sidste halvanden time af rejsen tilbage til deres lille gård, mens de bar på deres sko, tasker og børn. »Mens vi gik, sang vi endnu mere end før på grund af vores glæde,« beretter søster Torales. »Vi sang 'Kastes du på bølgen om!'« (se *Salmer og Sange*, nr. 161).

»Ja,« siger præsident Torales, »vi er rigt velsignet.«

»LYS OG FRED«

Det er nu aften, og dagens arbejde og aftensmaden er overstået. Mens solen forsvinder bag bakkerne, samles familien omkring det gamle træbord under træet foran deres hjem – som de ofte gør. En efter en bærer familiens medlemmer vidnesbyrd om Herrens kærlighed.

De taler stille, akkompagneret af de beroligende lyde på landet ved aftenstid. Det er lige før, det begynder at regne, og frøerne og græshopperne nede ved floden nynner med i deres evige kor. En let brise rasler i bladene over hovedet.

Aftenmørket lægger sig som et varmt tæppe og bringer en følelse af ro, beskyttelse og fred. Lidt efter smutter en af pigerne stille ind i huset og kommer tilbage med en lampe. Hun tænder den, og ansigterne omkring bordet skinner. Alt andet – huset, træerne, haven – forsvinder i

Zulma underviser i Primary uden for familien Torales' hjem. »Vi er lykkelige ved at have vore møder her,« siger hendes mor. »Vi behøver ikke mere.«

mørket. Det virker, som om resten af verden er forsvundet. Langsomt dukker stjernerne frem på himlen.

Bror Torales bærer stille sit vidnesbyrd. Han taler om en kærlig Frelser, om profeten Joseph Smith, om levende profeter og om Helligåndens gave. Derpå fortæller han sin familie om en oplevelse, han havde på en aften som denne:

En mørk aften kom han og nogle af børnene gående på vej hjem ad en markvej. De havde undervist nogle naboer om evangeliet. Mens de gik i lyset fra månen og stjernerne, lyttede de til et kassettebånd med Tabernakelkoret.

»I det øjeblik havde jeg, hvad det virkede som et syn,« fortæller han. »Himlene åbnede sig, og jeg så en skikkelse, som jeg forstod var Herren. Min familie vandrede gennem en krigsskueplads. Mennesker kæmpede på alle sider af os, men med Herren i vores nærhed, påvirkede deres kamp ikke os. Vi gik lige igennem det hele uskadt. Herren førte os til et sted, der var meget smukt. Det var fyldt med lys og fred og en ubeskrivelig glæde. Jeg forestiller mig, at det vil føles sådan at være i Guds nærhed.«

Da det hele sluttede, fandt præsident Torales sig selv stadig gående i måneskinnet sammen med sine børn. De havde ikke bemærket noget af det, der lige var sket, så han beskrev det for dem. Det har været en kilde til stort håb for familien lige siden.

»Jeg tror, at det repræsenterede noget i vores liv og i fremtiden,« siger præsident Torales. »Selv om der er krige og problemer omkring os, kan vi vandre lige gennem dem og blive velsignede, hvis vi holder os nær vor himmelske Fader.« □

MISSION – E

Larry A. Hiller

FOTO: FAMILIEN LEHMANN, RICHARD ROMNEY, JOHN LU… VIN MAYO OG FORFATTEREN

T MIRAKEL

Brødrene Michael, Peter og Matthias Lehmann har tilbragt en stor del af deres liv bag pigtråd og cementmure – bevogtet af mænd, der ville skyde for at dræbe enhver, som forsøgte at undslippe. Det virkede som en livstidsdom uden håb om benådning.

Var de fanger i et særligt sikret fængsel? Slet ikke. Familien Lehmann er en aktiv SDH-familie, hvis eneste »forbrydelse« bestod i at være født i Østtyskland. Og det så også ud til, at kommende generationer i familien ville blive født bag pigtråd.

Så lige pludselig i november 1989 kollapsede det østtyske styre. Vagttårne stod forladte. Og Berlinmuren, der havde adskilt Øst og Vest blev hamret i en million stykker.

Mens mange østtyskere styrtede afsted for at fylde deres indkøbstasker i Vest, skyndte Peter, Matthias og Michael Lehmann sig at udfylde deres missionspapirer.

VOKSE OP ANDERLEDES

De unge mænds forældre, Rudolf og Ruth Lehmann, havde sluttet sig til Kirken, kun måneder før den berygtede mur blev bygget i 1961. De gik i gang med at opdrage syv SDH-sønner i et land, hvor familierne var små, og ateisme var den officielle religion.

Som andre indbyggere i Østtyskland blev familien Lehmann fortalt, hvor de kunne og ikke kunne rejse hen, hvilke skoler de kunne gå på, hvilket arbejde de kunne få, og hvad de ikke måtte læse og sige. De måtte efterleve deres religion i hjemmet, og de mødtes i små grene, men agenter fra sikkerhedspolitiet besøgte af og til deres møder. De måtte have deres skrifter, men anden kirkelitteratur blev standset ved grænsen. Det var forbudt at missionere, og at tage på mission kunne der slet ikke være tale om. Det var et vanskeligt sted at vokse op for trofaste medlemmer af Kirken.

Peter Lehmann husker, hvordan der blev gjort grin med ham i samfundsklasserne i skolen. Alle vidste, at han var mormon. »De vidste faktisk mere om mit liv, end jeg gjorde,« siger han. »Vi blev overvåget. Jeg tror, at der var et rødt mærke på alle papirer om os i ethvert offentligt kontor. Vi tilhørte mormonkirken. Vi havde syv sønner. Vi var en anderledes familie.«

Michael Lehmann mindes: »Mine forældre forsøgte at opdrage mig, så jeg ikke offentligt talte om bestemte emner. De lærte mig at være forsigtig, i tilfælde af at jeg opholdt mig i nærheden af nogen, der havde installeret mikrofoner eller noget lignende. Man vidste aldrig, hvem man kunne stole på.«

Til venstre: **Matthias, Michael og Peter Lehmann foran deres hjem/kirke lige før deres mission.** *Herover:* **Far og Matthias ved den nu uskadelige Berlinmur.**

Under de betingelser faldt man enten fuldstændigt fra Kirken, eller man holdt fast i den – og ved hinanden. Det var en situation, hvor tro voksede på trods af omgivelserne. Og som præsident Kimball har sagt, er troen forløberen for mirakler.

VIDNESBYRDETS MIRAKEL

De fleste mirakler foregik i det stille: helbredelser og velsignelser, der kommer af at betale tiende og at efterleve visdomsordet. Endvidere var det i sig selv et mirakel at opnå og bevare et vidnesbyrd i sådanne omgivelser.

Michael: »Da jeg begyndte at gå i skole, havde jeg det svært, fordi mine forældre fortalte mig om Gud, men alle omkring mig – elever og lærere – forsøgte at fortælle mig, at der slet ikke var en Gud.«

Peter: »I samfundsklasserne i skolen blev vi undervist i ateisme som den officielle politik. De gjorde nar ad religion i klassen og sagde, at hvis man tilhørte en religiøs organisation, modarbejdede man styret. Styret blev mere eller mindre tilbedt.«

Mine forældre belærte om en ting; samfundet belærte ofte om det modsatte. Ligesom SDH-teenagere alle vegne måtte brødrene selv finde svaret. »Vi havde et dejligt hjem,« mindes Peter. »Jeg forstod mere eller mindre betydningen af at gøre det, mine forældre ønskede, jeg skulle gøre. Men alligevel – på trods af alle oplevelserne i skolen – hvor fremmede og lærere gjorde livet vanskeligt for os og ønskede, at jeg skulle rejse mig og fornægte Gud – sagde jeg til mig selv: 'Hvorfor gør vi alt dette? Hvorfor? Der må være noget.' Jeg knælede ned og bad: 'Jeg ønsker at vide det selv. Jeg ønsker denne følelse i mit hjerte.'

Jeg bad og studerede Mormons Bog, og jeg fik et vidnesbyrd dengang, et lille vidnesbyrd, der voksede.«

TEMPEL-MIRAKLET

Opnåelse af et vidnesbyrd er et væsentligt skridt. Man hvad gør man, når man ved, at noget er rigtigt og nødvendigt – men det ser uopnåeligt ud? Hvad gør man fx, når man er blevet belært om, hvor vigtige templer er, men man kan ikke rejse til et tempel? Man gør det, som familien Lehmann og andre østtyske hellige gjorde. Man beder, og man lever, så man er værdig til templets velsignelser engang i fremtiden.

Men selv trofaste hellige kan blive overrasket af velsignelser. Og da det østtyske styre i 1982 bekendtgjorde, at Kirken ville få tilladelse til at bygge et tempel i landet, var medlemmerne taknemmelige og forbavselse. »Jeg var forbløffet,« siger Michael ganske enkelt. »Fra det øjeblik vidste jeg, at alt var muligt.«

Da templet i Freiberg, *herover øverst,* blev opført i DDR, stod familien Lehmann foran det og græd af glæde. De anede ikke, at de en dag også ville stå foran templet i Salt Lake City, *til venstre og herover.*

Deres missioner spredte dem hen over USA – Matthias, *herover,* i Idaho; Michael, *til højre,* i Tennessee; og Peter, *yderst til højre,* i Colorado. De vidste, hvad det vil sige at opnå frihed. De gennemførte hver især en hæderfuld mission, hvor de udbredte nyheden om en endnu større frihed. Da det var tid til at samles i Grand Junction, Colorado, *herunder,* fløj Rudolf og Ruth Lehmann over fra Tyskland til deres sønners ventende arme. Nu er de alle tilbage i Tyskland og ivrige efter fortsat at bygge deres liv på tro.

Brødrene fortæller om dengang, de fulgtes med deres far for at se templet, der var ved at blive opført. Efter arbejdstid tog de en dag afsted på deres rustne cykler og cyklede 40 km i bakket terræn. Da de kom til tempelgrunden, stod de bare på den anden side af gaden og så på murene, der skød op.

Og de græd.

LOVEDE VELSIGNELSER

De fire ældste brødre i familien var vokset op i Kirken, havde fundet arbejde og var blevet gift – alle uden et virkeligt håb om først at tjene på en mission. Og det så ud, som om de tre yngste måtte gå samme vej.

Michael, den ældste af de tre, fortæller: »I Kirken talte alle om at spare op til en mission, men da muren stod der, troede ingen af vi unge, at vi kunne komme på mission.«

»Mine forældre lærte mig at spare op til at tage på mission,« siger Matthias, »og det gjorde jeg også, men jeg troede aldrig rigtig på, at jeg ville komme afsted.« Hans patriarkalske velsignelse sagde, at han ville komme på mission, men han regnede med, at det ville være senere i livet. Da Matthias var stavsmissionær ved rundvisningen forud for tempelindvielsen, tænkte han, at det måske var opfyldelsen af den velsignelse.

Og så var der Peter, den yngste af sønnerne. Han vidste noget, som hans brødre ikke vidste. Peter modtog sin patriarkalske velsignelse i 1986 – efter tempelindvielsen. Han beretter om, hvordan han tog til en lille by ved den polske grænse, gik i kirke i en lille gren i et usselt lejet lokale, som var rigt på Ånden, hvorefter han besøgte patriarkens hjem.

»Han fortalte mig, at jeg ville komme på fuldtidsmission. Jeg ville tjene i et andet land og tale et andet sprog, og det ville ske i min ungdom. Jeg græd, jeg følte mig så nær Herren i det øjeblik. Bagefter læste jeg min patriarkalske velsignelse hver aften. Jeg bad. Og jeg begyndte at spare op til min mission. Jeg vidste, jeg snart skulle afsted.«

Peter vidste blot ikke, hvor han skulle hen. (Han tænkte, at det måske kunne være Rusland, han skulle til, da han talte ret godt russisk). Af en eller anden grund fortalte han sine forældre om sin velsignelse, men ikke sine brødre. »Jeg var lidt anderledes. Jeg sagde altid: 'Vi skal på mission, og det vil være herligt. Vi vil forandre meget.' Min bror Matthias var skeptisk. Men jeg havde min patriarkalske velsignelse. Jeg vidste det.« Men Peter vidste stadig ikke, hvordan det kunne ske.

MISSIONER – ET MIRAKEL

Pludselig, kort før den forhadte mur faldt, begyndte det østtyske styre at slippe nogle enkelte fuldtidsmissionærer ind i Østtyskland for første gang i 50 år. Samtidig fik en håndfuld østtyske missionærer lov til at forlade landet for at virke i andre lande. Af en eller anden grund fik ingen fra familien Lehmann lov til at deltage i den gruppe.

Men så kom de november-dage, der konstant blev gentaget på fjernsynsskærme over hele verden. Østberlinere sad på muren med hammere og jernstænger og flåede den barriere ned, der allerede var undermineret af tro og bønner.

Peter var den første til at indsende sine missionspapirer. Matthias og Michael fulgte hurtigt efter. Alle tre blev kaldet til missioner i USA: Michael i Nashville, Tennessee, Matthias i Boise, Idaho, og Peter i Denver, Colorado.

De vidste, hvad det ville sige at blive frie. Nu var de rede til at hjælpe andre med at rive en anden slags mur ned. Hver eneste omvendelse, hvert eneste liv, der bliver ændret er endnu en person, der bliver sat åndeligt fri. Og det er den største frihed. Spørg blot Lehmann-brødrene. □

HAROLD B. LEE

EN SLEBEN PIL I HERRENS KOGGER

Petrea Kelly

I den første tale Harold B. Lee holdt, efter han var blevet opretholdt som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, benyttede han et billede, som Joseph Smith havde udtrykt: »Til tider virkede det, som om jeg var en utilhugget sten, som rullede ned af en stejl bjergside, og blev puffet, stødt og slebet af erfaringer, således at jeg også kunne gennemføre og blive en sleben pil i den Almægtiges kogger.«

»Måske var det nødvendigt, at jeg også måtte lære lydighed af det, jeg har lidt – for at give mig erfaringer til mit eget bedste og for at se, om jeg kunne bestå nogle af de forskellige prøver i livet på jorden.«

Den afslibning begyndte tidligt. Harold B. Lee blev født den 28. marts 1899 i en fattig landbrugsfamilie i Clifton i Idaho, hvor han fortalte, »man havde alt, som ikke kunne købes for penge.« Hans forældre, Samuel Marion Lee jun. og Louisa Bingham Lee, havde ikke meget jordisk gods, men de lærte deres seks børn betydningen af arbejde og af evangeliets principper. Arbejdet på farmen begyndte for alle i familien før solopgang og varede hver dag til, det blev mørkt.

FØLG ÅNDEN

Harold lærte tidligt at kende og at følge Åndens tilskyndelser. En aften, da han stadig var et barn, sad familien foran den åbne dør og så på tordenvejret. Den lille Harold »legede frem og tilbage foran døren, da hans mor pludseligt og uden advarsel gav mig et kraftigt skub, der sendte mig baglæns væk fra døren. Et sekund efter slog et lyn ned gennem køkkenskorstenen, ud gennem den åbne køkkendør og flækkede et stort træ fra krone til rod, der stod lige foran huset.« Havde det ikke været for hans mors hurtige intuitive reaktion, ville han være blevet slået ihjel. Ved en anden lejlighed blev hans mor velsignet med en lignende inspiration, der frelste hans liv.

En af Harold B. Lees tidlige oplevelser med åndelig vejledning plantede Harolds ben solidt på lydighedens sti. »Jeg var sikkert omkring otte år, måske yngre, da min far tog mig med til en farm ret langt væk. Mens han arbejdede, holdt jeg mig beskæftiget med det, en dreng gør … På den anden side af hegnet lå et faldefærdigt skur, der så meget fristende ud. I min fantasi tænkte jeg på dette faldefærdige skur som en borg, jeg gerne

Det faldefærdige skur lokkede den lille Harold, men nogen, han ikke kunne se, advarede ham mod at gå ind.

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

ville udforske, så jeg gik hen til hegnet og begyndte at klatre over det for at gå hen til skuret. Da lød der en stemme, som sagde noget meget væsentligt: 'Harold, gå ikke derhen.' Jeg så mig omkring for at se, hvem der udtalte mit navn. Min far var helt oppe i den anden ende af marken. Han kunne ikke se, hvad jeg gjorde. Der var ingen mennesker i syne. Så forstod jeg, at nogen, som jeg ikke kunne se, advarede mig mod at gå derhen. Hvad der var derhenne, vil jeg aldrig vide, men jeg lærte tidligt, at der er nogen, vi ikke kan se med vore øjne, som kan tale til os.«

EN LOVENDE KARRIERE

Harold var en usædvanlig dygtig dreng. Han fik lov til at begynde et år tidligere i skolen, fordi han allerede kunne læse og skrive. Han arbejdede sig hurtigt vej gennem skolen, hvor han deltog i basketball, skoleorkester, debatter og andre aktiviteter. Da Harold var 17 år, havde han bestået de nødvendige prøver for at kunne blive skolelærer og fået sit første job som førstelærer i en lille skole med et lokale i Silver Star, Idaho, omkring 15 km fra sit hjem. Året efter blev han skoleleder for en lidt større skole. Som 21-årig med fire års undervisningserfaring blev han kaldet til at tjene i Western States Mission. Ved afrejsen sagde hans far – som også var hans biskop – formanende: »Harold, min dreng, din far og mor forventer noget stort af dig.«

Byen Denver må have været en spændende oplevelse for den unge mand fra en lille farm i Idaho, men han begyndte hurtigt at anvende samme arbejdsmoral i missioneringen, som han havde lært hjemmefra: »Jeg må altid arbejde, hvis Gud skal udrette noget gennem mig.« Han var en fremragende missionær og blev overdraget meget ansvar i de to år, han tjente. Efter sin afløsning flyttede han til Salt Lake City – til en anden lærerstilling – og for at bejle til en ung kvinde, han havde beundret på afstand i missionen – den intelligente og smukke Fern Lucinda Tanner. De blev gift i templet i Salt Lake City godt et år efter.

Et sommerjob, hvor Harold solgte en serviceydelse til biblioteker for at supplere sin lærerløn, førte hurtigt til et fuldtidsjob som regionalchef for Foundation Press. Familien Lee fik to døtre, Maurine og Helen. Harold blev udpeget til en ledig plads som rådmand i Salt Lake Citys bystyre, og man begyndte at tale om en lovende politisk karriere. Den lille familie syntes på vej til succes og velstand. Hans datter mindedes, at han aldrig mistede vanen med at arbejde flittigt og hurtigt, så det virkede, som om han var i stand til at udrette meget mere end en almindelig person.

EN KÆRLIG LEDER OG FAR

Som 31-årig blev Harold kaldet som præsident for Pioneer Stake, netop som den store økonomiske depression ramte landet. Over halvdelen af medlemmerne i staven var uden arbejde. Præsident Lee søgte inspiration fra Herren, og med hjælp fra sine rådgivere og biskopperne udarbejdede han en plan til at hjælpe stavens medlemmer. En lagerbygning blev skænket, og overskudsvarer blev indsamlet; der blev indgået aftaler med landmænd om levering af arbejdskraft til høsten til gengæld for andel i udbyttet. Søstrene i Hjælpeforeningen sørgede for henkogning af frugten. Disse varer blev fordelt til de nødlidende. En gymnastiksal blev bygget af de arbejdsløse mænd ved hjælpe af skænkede materialer.

Selv om Harold B. Lee havde en evne til at overskue situationen og komme med kreative og langsigtede løsninger, så glemte han aldrig den enkelte. Juledag i hans første år som stavspræsident blev han ked af det, da hans datter gik over gaden for at vise sin nye dukke til en veninde og kom grædende tilbage, fordi den lille pige ikke havde fået nogen julegaver. Hendes far var arbejdsløs. Præsident Lee mindedes: »Det var en ubehagelig jul for mig. Jeg glædede mig ikke over julemiddagen, fordi jeg som stavspræsident ikke havde lært medlemmerne af min stav at kende.

Næste jul forberedte vi os. Vi undersøgte situationen, og vi fandt flere end 1.000 personer, der havde brug for hjælp i disse vanskelige tider. Vi forberedte os ved at indsamle legetøj og samlede det i den gamle lagerbygning. Derpå kom fædrene og mødre-

ne og reparerede legetøjet, samlede det, gav dukkerne tøj på og syede alt muligt.

Vi havde appelsiner og æbler. Der var oksesteg med tilbehør til julemiddag. Biskopperne sørgede for, at varerne blev leveret til at de nødlidende familier, hvorpå de ringede til mig for at fortælle, at alle var blevet besøgt.

Da jeg det år satte mig ved julemiddagen, følte jeg, jeg kunne nyde den, for så vidt jeg vidste, havde hver eneste familie i staven en god jul.«

Denne interesse for den enkelte gjaldt bestemt også familien. Hans døtre husker ham som en kærlig og opmærksom far, der altid ville køre dem til musikundervisning eller hente dem efter fester eller kirkeaktiviteter. Han var en meget kærlig ægtemand. Han efterlevede de principper, som han senere skulle belære Kirken om: »Forstår I, at det allervigtigste af Herrens værk, I nogensinde vil komme til at udføre, vil I gøre inden for jeres eget hjems vægge?«

Da den store økonomiske depression ramte landet, blev mere end halvdelen af medlemmerne i præsident Lees stav arbejdsløse. Han søgte inspiration og udarbejdede en plan. En lagerbygning blev skænket, og overskudsvarer blev indsamlet.

Som eksempel på denne indstilling kan nævnes en tildragelse, som fandt sted, da ældste Lee senere var blevet bedstefar og medlem af De Tolvs Kvorum. Hans datter Helen havde planlagt at deltage i et møde i Hjælpeforeningen, og hun bad sin mor passe sine to små drenge. Moderen blev syg, så Helen besluttede sig for at blive hjemme. Midt på formiddagen ringede hendes far fra sit kontor og sagde: »Hør her kære ven, tag du blot til dit møde, så passer jeg drengene.« Helen protesterede og sagde, at hun ikke ville rive ham bort fra hans vigtige arbejde for at passe små børn. Han svarede: »Hvorfor ikke, hvem ved, hvad der er vigtigst for Herrens værk – at jeg bliver ved mit skrivebord i Kirkens administrationsbygning, eller at jeg passer to dejlige børnebørn, mens deres mor går til møde i Hjælpeforeningen?« Hun gik til sit møde.

Den 20. april 1935 blev bror Lee efter fem år som stavspræsident kaldt op til Det Første Præsidentskabs kontor, hvor han blev bedt om at lede Kirkens nye velfærdsplan. Han følte sig meget ydmyg og utilstrækkelig ved denne enorme opgave. Derfor gjorde han, som han plejede, han henvendte sig til Herren i bøn.

»Da jeg knælede ned lød min bøn: 'Hvilken organisation bør oprettes for at udføre det, som Det Første Præsidentskab har bedt om?' Og denne herlige morgen modtog jeg en himmelsk erkendelse af kraften i

Guds præstedømme. Det var, som noget sagde til mig: 'Det er ikke nødvendigt at skabe nogen ny organisation for at sørge for dette folk. Det eneste, der er nødvendigt, er at sætte Guds præstedømme i arbejde. Du behøver intet andet som erstatning herfor.'«

Ældste Lee trak sig tilbage fra sit arbejde i bystyret og begyndte at tjene fuldtids i Guds rige, idet han aldrig tvivlede på sin overbevisning om, at Gud ville vejlede ham, og at der i præstedømmets organisation lå svarene på alle de udfordringer, der lå forude for den stadigt voksende kirke.

EN UNG APOSTEL

Harold B. Lee blev som 42-årig den 6. april 1941 kaldet som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Han var 20 år yngre end det næstyngste medlem af kvorummet. Den formiddag sagde han ved generalkonferencen: »Siden kl. 9 i går aftes har jeg gennemgået hele mit liv – både bagud og fremover ... Mens jeg hele natten har tænkt over denne overvældende og voldsomme opgave, blev apostlen Paulus' ord ved med at komme til mig: 'Lad os altså med frimodighed træde frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid' (Heb 4:16) ... Jeg tager derfor apostlen Paulus' ord til mig. Jeg vil med frimodighed træde frem for nådens trone og bede om barmhjertighed og hans nåde til at hjælpe mig, når jeg behøver det. Med den hjælp kan det ikke gå galt. Uden den kan det ikke lykkes for mig.«

I de næste 30 år tjente han på mange områder: som inspiration for soldater i 2. verdenskrig; som taler til Kirkens unge; som medlem af mange præstedømmekommiteer; ved at dele stave, kalde og indsætte stavspræsidenter, biskopper og missionærer; ved fortsat at lede velfærdsprogrammet; ved at være vejleder for Primary; samt ved rejser i Latinamerika, Sydafrika, Europa og det hellige land samt til øerne i Stillehavet.

Da ældste Lee af præsident Heber J. Grant blev kaldet til De Tolvs Kvorum, boede de fleste af Kirkens 600.000 medlemmer i det vestlige USA. Efterhånden som Kirken voksede til mere end 3 millioner medlemmer under præsidenterne Heber J. Grant, George Albert Smith og David O. McKay, deltog ældste Lee i oprettelsen af den første stav i det sydlige USA, den første stav i Storbritannien og i indvielsen af tre templer: Idaho Falls, Schweiz og London. Disse år medvirkede til yderligere at tilslibe ham, mens han lærte tålmodighed, ved at arbejde på trods af et dårligt helbred samt ved at vise barmhjertighed og trøste de hellige i hele verden.

STOR TRO PÅ HERREN

To af de vanskeligste oplevelser i ældste Lees liv fandt sted i begyndelsen af 60'erne. I 1962 blev hans hustru Fern meget syg og døde. Kun fire år senere døde hans ældste datter, Maurine, pludselig, mens han deltog i en konference på Hawaii. Hun efterlod sig fire små børn. Disse oplevelser kastede ham ud i en dyb sorg. Kun hans store tro på Herren gav han styrke til at fortsætte.

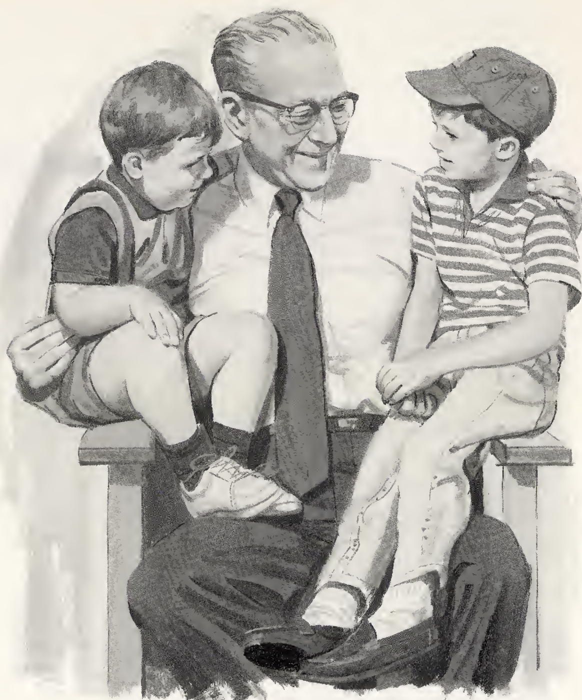
Da ældste Lee senere talte ved en mindegudstjeneste for sidste dages hellige, der havde mistet deres liv i Vietnam-krigen, trøstede han de efterladte: »Jeg har gennemgået lignende oplevelser. Jeg har mistet nogle af mine kære, og jeg taler af personlig erfaring, når jeg siger til jer, der sørger: Forsøg ikke at tænke alt for mange dage frem i tiden. Det altoverskyggende spørgsmål er ikke, at tragedier og sorger viser sig i vores tilværelse, men hvad vi gør med dem. En af vore kæres død er den største prøve, I nogensinde vil opleve, og hvis I kan hæve jer over jeres sorg, og hvis I vil sætte jeres lid til Gud, da vil I være i stand til at overvinde enhver anden vanskelighed, I nogensinde vil møde ... Tro kan hæve jer op over de elendige prøvelser i nuet og føre jer til den herlige morgendag, der kan blive jeres.«

Han giftede sig senere med Freda Joan Jensen, der var lærer og administrator. Hun ledsagede ham på mange rejser og i mange vanskeligheder de næste ti år, og han beundrede hendes evne til at tage sig af folk, især børn.

I præsident David O. McKays periode som præsident blev Kirkens

samordningskomité oprettet. Ældste Lee blev som formand bedt om at studere alle Kirkens hjælpeorganisationer, deres undervisningsmaterialer og metoder samt komme med forslag til, hvordan de kunne forenkles, samt hvordan præstedømmet kunne blive centrum for Kirkens organisation.

Da præsident McKay døde i januar 1970, blev Joseph Fielding Smith Kirkens tiende præsident. Harold B. Lee og Nathan Eldon Tanner blev hans rådgivere. Præsident Lee var også præsident for De Tolvs Kvorum. Som medlem af Det Første Præsidentskab fortsatte han sit arbejde med at samordne Kirkens programmer og gøre dem mere effektive. Kirkens Informationsafdeling blev oprettet, og nye kirketidsskrifter erstattede adskillige ældre udgivelser. Han deltog også i Kirkens første områdekonference – i Storbritannien. Denne nyskabelse bragte generalautoriteterne til konferencer uden for USA – konferencer, der mindede om de almindelige halvårlige generalkonferencer i Salt Lake City – disse konferencer styrkede de hellige og gav dem den sjældne oplevelse at møde generalautoriteterne personligt. To nye templer blev indviet i Utah: Ogden og Provo.

Præsident Lee efterlevede det princip, han belærte om: »Forstår I, at det allervigtigste af Herrens værk, I nogensinde vil komme til at udføre, vil I gøre inden for jeres eget hjems vægge?«

ET ENERGISK PRÆSIDENTSKAB

Den 2. juli 1972 gik præsident Joseph Fielding Smith stille bort, og Harold B. Lee blev præsident for Kirken. Nu kulminerede alle de puf og stød og afslibende oplevelser, der havde forberedt ham på dette øjeblik. Præsident Lee sagde ofte, at Kirkens overhoved var Jesus Kristus, og at han var Herrens tjener. Han tog ikke æren for de nyskabelser og forandringer, han indførte, men tilskrev dem altid åbenbaring fra det høje.

Harold B. Lee virkede kun som præsident for Kirken i 18 måneder, men energien og aktiviteten i den periode var karakteristisk for hele hans liv. Han syntes stadig at løbe hurtigt for at nå alt. Han afholdt områdekonferencer i Mexico City og i München i Tyskland. Han besøgte det hellige land og var dermed den første præsident for Kirken siden Peter, som vandrede rundt der. Ideen med små templer over hele jorden blev forelagt, og forberedelserne begyndte til at bygge et sådant tempel i Brasilien.

Præsident Lee forsøgte bevidst ofte at komme ud og blande sig med

de hellige. Han var især bekymret for Kirkens unge, og han benyttede enhver lejlighed til at mødes med ungdomsgrupper. Han forsøgte også at styrke familien ved at lægge vægt på familieaftenen. Præsident Lee reorganiserede ungdomsprogrammet under præstedømmet og udfordrede lederne til at »sørge for programmer, der vil forberede denne generation på at møde Frelseren, når han kommer.«

Selv om mange, både i og udenfor Kirken, kendte og beundrede hans evner som administrator og leder, var det kun dem, der var i harmoni med Ånden, som kunne påskønne hans usædvanlige åndelighed. Gennem oplevelser i et helt liv havde han lært og forventede, at der var nogen på den anden side, som stod ham nær. Mange, som hørte ham bede, bar vidnesbyrd om, at det var som en fortrolig samtale med en nær ven.

Præsident Harold B. Lee døde meget pludseligt den 26. december 1973 i en alder af 74 år til stor skuffelse for Kirkens medlemmer, der havde forventet, at han var præsident i mange år endnu. Præsident Lee havde tidligt i livet udtrykt sin opskrift på succes: »Undersøg omstændighederne, find frem til løsningen, anvend al din energi på løsningen og stol hele tiden på vejledning og hjælp fra en kærlig Fader i Himlen.«

Gennem et liv fyldt med flid, tro på Herren og ihærdighed i hans tjeneste blev præsident Harold B. Lee den slebne pil i Herrens kogger, som han havde ønsket at blive. □

HØJDEPUNKTER I HAROLD B. LEES LIV (1899-1973)

År	Alder	Begivenhed
1899	-	født den 28. marts i Clifton, Idaho.
1916	17	underviser i skolen i Silver Star, Idaho.
1920-22	21-23	er missionær i det vestlige USA.
1923-28	24-29	er skoleinspektør i Salt Lake City.
1923	24	gifter sig den 14. november med Fern Lucinda Tanner.
1930	31	kaldes som præsident for Salt Lake Pioneer Stake.
1932	32	udpeges som rådmand i Salt Lake Citys bystyre.
1937	38	bliver leder af Kirkens Sikkerhedsprogram (velfærdsprogrammet).
1941	42	kaldes den 10. april til De Tolv Apostles Kvorum.
1954	55	besøger Orienten.
1959	60	besøger missioner i Central- og Sydamerika.
1961	62	udarbejder som formand for præstedømmets hovedkomité samordningsprogrammet.
1962	63	hustruen Fern dør den 24. september.
1963	64	gifter sig den 17. juni med Freda Joan Jensen.
1970	71	bliver den 23. januar præsident for De Tolv Apostles Kvorum og førsterådgiver til præsident Joseph Fielding Smith.
1972	73	taler ved Kirkens første områdekonference (i England). Deltager i indvielsen af templerne i Ogden og Provo.
		ordineres den 7. juli som præsident for Kirken.
		opretholdes den 6. oktober som præsident for Kirken.
		præsiderer ved områdekonference i Mexico.
		GUF kommer under direkte ledelse af præstedømmet.
1973	74	præsiderer ved områdekonferencen i Tyskland.
		dør den 26. december i Salt Lake City.

KILDER

1. Leonard J. Arrington, »Harold B. Lee,« i *The Presidents of the Church*, red. Leonard J. Arrington, Salt Lake City, Utah: Deseret Book Company, 1986.
2. L. Brent Goates, *Harold B. Lee, Prophet & Seer*, Salt Lake City, Utah: Bookcraft, 1985.
3. »Harold B. Lee,« i *Mit rige skal rulle frem*, Lynge: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, 1979, s. 174-184.
4. Gordon B. Hinckley, »President Harold B. Lee,« *Ensign*, november 1972.

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

143. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · FEBRUAR 1994

SIMONE MILLO

FRA FIRENZE I ITALIEN

DeAnne Walker

Første gang man møder Simone Millo på 10 år fra Firenze i Italien, virker han lidt genert. Hans mørkebrune øjne smiler venskabeligt, men hans opførsel er meget stille. Men prøv at give ham hans cykel, sæt en hjelm på hovedet, lad ham iføre sig sit farvestrålende cykelrytter-udstyr, og så bliver han fuld af sjov og ballade. Næsten alle børn har noget, de bedst kan lide, og Simone elsker at cykle! Han er medlem af en cykelklub, der hedder Itala. Klubben mødes tre gange hver uge; og fordi Firenze er en storby med masser af trafik, cykler de normalt på en cykelbane i en park.

Simone har også andre hobbyer. Han elsker dyr og har altid ønsket at få sit eget kæledyr. For nylig gik hans drøm i opfyldelse! »Min bror og jeg fik *to* hunde!« siger Simone med et smil. »Vi kaldte dem Birba og Quinzia.« Birba (der betyder »uartig«) er en lille basset, og Quinzia er en bokser. Simone og hans bror Emanuele elsker at lege med hundene og går tur med dem i nabolaget. Selvfølgelig skal man også tage sig af dyrene, når man har et kæledyr. Men Simones mor, Christina, fortæller, at han er meget villig til at gøre det. »Han hjælper mig også med andre opgaver i huset,« tilføjer hun, »og fordi jeg arbejder uden for hjemmet, betyder det meget for mig.«

Familien Millo bor ret langt fra kirken – det tager dem omkring 20 minutter at køre derhen. Simone glæder sig til søndagen og til at komme i sin primaryklasse. Han elsker at lære om skrifterne, og hans yndlingshistorie i skriften er om Nephis rejse i ørkenen. Der er tre børn i hans primaryklasse – to drenge og en pige. Men i skolen er ingen af hans venner medlemmer af Kirken. Simone prøver at være et godt eksempel for dem ved at huske de ting, han lærer i Kirken, og ved at gøre det, han bør gøre.

Simones 8 års-fødselsdag var en ganske særlig dag – han blev døbt *på* sin fødselsdag! Hans familie var medlemmer af Kirken, da han blev født, så han har set frem til denne dag i lang tid.

Simones far, Daniel, arbejder med spejdertroppen i grenen i Firenze, og hans bror Emanuele er med i troppen. Simone ser frem til den dag, hvor han kan deltage i spejderaktiviteter sammen med dem. Lige nu er der ingen primaryspejdere i grenen for de yngre drenge, men Simone håber, at det snart vil komme.

»Jeg vil tage på mission, når jeg bliver gammel nok,« siger Simone. Da han blev spurgt, om han tænkte på et bestemt sted, han gerne ville være på sin mission, svarede han: »Min bedstemor er tysker, så måske vil det være godt at komme til Tyskland.« Men Simone ved, at han vil være glad for at tage afsted, uanset hvor han bliver kaldet. Og hvor det end er – kan han måske også få lov til at køre på cykel. □

FOTO: ALFRED W. WALKER

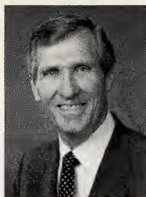

Simone Millo elsker sine hunde, sin familie og evangeliet – men ikke nødvendigvis i den rækkefølge. *Yderst til venstre:* Simone med sit kæledyr Quinzia; *til venstre:* Omklædt og parat til at tage i cykelklubben; *herover, øverst til nederst:* Simone med sin bror Emanuele; Simone og Emanuele læser i Mormons Bog; brødrene sammen med deres mor, Christina Millo.

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

ÆLDSTE REX D. PINEGAR

Fra et interview med ældste Rex D. Pinegar fra De Halvfjerds' Præsidium, af Jill Johnson Hymas

Bror Martell D. Adamson var medlem af biskoprådet, da jeg var en dreng i Det Aronske Præstedømme. Han var knap 150 cm høj – mindre end nogle af drengene i wardet. Men vi så alle op til ham – selv dem, der fysisk kunne se ned på ham.

Bror Adamson levede efter spejderreglen – gør en god gerning hver dag – og han lærte os at gøre det samme. Hele tiden opfordrede han os til at hjælpe andre. Han gav os til opgave at hugge brænde og levere kul til enkerne og de syge. Vi gik hen til brændselshandleren og fik store kulklumper, som vi knuste i mindre stykker, så de kunne være i enkernes kakkelovne.

Det var sjældent en engangs-opgave. Bror Adamson ville sige: »Nå drenge, I er tildelt søster Williams hele vinteren.« Og i stedet for blot at spørge, om vi havde hugget brænde eller slæbt kul, spurgte han: »Hvordan har søster Williams det?« Vi lærte, at vi ikke kun var ansvarlige for at sørge for brændsel; søster Williams var vores ansvar. Vi skulle besøge hende og sørge for, at hun havde det godt. Bror Adamson fik os til at føle, at vi gjorde noget betydningsfuldt. Ved at hjælpe andre begyndte vi at synes godt om os selv.

Da jeg lærte at tjene mine medmennesker, lærte jeg også, at mine muligheder for at hjælpe andre var uden begrænsninger. I templet kunne jeg blive døbt for dem, der har levet for længe siden i et fjernt land og dele en gave med dem, der er langt mere værdifuld end træ og kul.

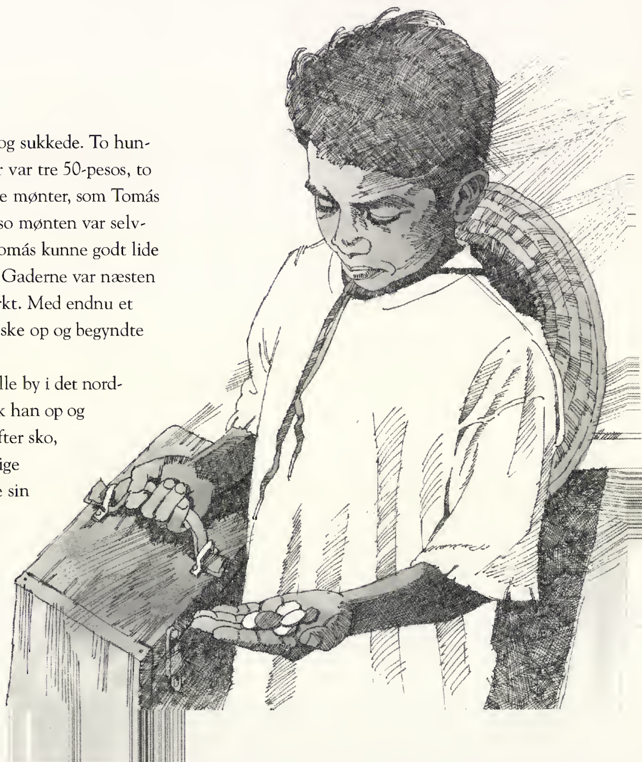
Somme tider tænker børn, der er for små til at blive døbt for de døde, at de ikke kan gøre noget i forbindelse med templet. Men det kan de! Som en del af gengivelsen af evangeliet sendte vor himmelske Fader profeten Elias »for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene« (L&P 110:15). Ordet *fædre* henviser til vore forfædre.

Hvordan kan jeg vende mit hjerte til mine forfædre? Det kan jeg gøre ved at lære noget om dem. For nylig fik jeg et brev fra en onkel, Lynwood Ellis, som mindedes noget venligt, min far og mor gjorde for længe siden. Han fortalte, at han elskede at besøge dem, fordi min far altid gav ham en citrusfrugt. Det var tilbage i 1918 eller 1920, hvor citrusfrugter ofte ikke kunne købes i Utah. Hvordan fik min far fat i det? Min onkel vidste det ikke, men han var overbevist om, at min far ikke fik denne frugt til sig selv. Han holdt blot af at give den væk! Mens jeg læste disse beretninger, vendte mit hjerte sig til min far og mor, fordi jeg nu vidste mere om deres hjerte. Jeg opdagede, at jeg gerne ville lære mere om dem og om deres forældre og bedsteforældre.

Jeg håber, at I vil stille jeres forældre spørgsmål om deres liv og deres forfædres liv. Bed dem om at nedskrive de historier, de kan fortælle. Og nedskriv historier fra dit eget liv, så *dine* børn og børnebørn vil kende *dig* bedre.

Bror Adamson lærte mig for længe siden, at det, dengang jeg huggede brænde og bar kul, slet ikke drejede sig om kul eller brænde, men om søster Williams. Jeres indsats for at finde frem til mere om jeres forfædre er ikke kun at skaffe oplysninger, så tempelordinanserne kan udføres for dem, det handler også om deres evige velfærd. Hvis jeres hjerte virkelig er blevet vendt til »fædrene,« vil I ikke kun indsende navne til templet. I vil velsigne virkelige personer, som I har lært at kende og elske. □

KUN ET PAR PESOS

Leslie Garcia

Tomás så på pengene i sin hånd og sukkede. To hundrede pesos – slet ikke nok. Der var tre 50-pesos, to 20-pesos og en af de femkantede mønter, som Tomás kaldte *cuadrados* (kvadrater). 10-peso mønten var selvfølgelig ikke rigtig firkantet, men Tomás kunne godt lide lyden af ordet. Han så sig omkring. Gaderne var næsten tomme nu; det ville snart blive mørkt. Med endnu et suk samlede Tomás sin skopudser-æske op og begyndte at gå hjem.

Tomás boede i Santa María, en lille by i det nordlige Mexico. Hver dag efter skole gik han op og ned ad de støvede grusveje på jagt efter sko, der skulle pudses, eller andre tilfældige små-jobs. Han var nødt til at hjælpe sin mor; hans far var død for to år siden ved en arbejdsulykke. Tomás havde fire søstre og en bror, og hans mor tjente ikke nok ved at vaske og sy til at kunne forsørge dem alle. Men Tomás beklagede sig aldrig. Han var stolt over at blive anset som manden i huset i så tidlig en alder!

»Hallo, Tomás.« Doña Eva stod uden for sin dør med en sodavandsflaske i hånden. »Vil du gøre mig en tjeneste? Vil du købe en sodavand til mig i butikken? Du må beholde byttepengene, men lad det ikke vare for længe – jeg er meget tørstig.«

Tomás lagde sin æske ned og tog flasken. »Jeg kommer straks tilbage,« råbte han, mens han løb ned ad gaden.

Santa María var så lille, at kun skolen og en butik havde elektricitet. De fleste af Santa Marías indbyggere ønskede slet ikke elektrisk lys. Her og der dannede olielamper mærkelige, dansende skygger på gaden.

Tomás var næsten nået hen til butikken, da han forbavset standsede. To store, skinnende lastbiler holdt på det lille torv. Omkring lastbilerne stod landsbybeboerne, flere af dem med armene fyldt med tøj og tæpper. Til sin overraskelse så Tomás sin egen mor række et farvestrålende serape til en mand i lastbilen. Det lange, smalle tæppe var hans mors yndlingstæppe – en gave fra hans far til hende.

»Mamá! Hvad er det, du gør?« råbte han og løb over til hende.

»Kan du huske, vi hørte om et stort jordskælv nede sydpå? Der er mange, som har mistet deres familie og deres hjem. Jeg kan ikke give meget, men jeg ønsker at give noget, der vil hjælpe.«

»Men du elsker det serape! Papá ...«

Tomás mor smilede. »Din far ville ønske at give noget, Tomás. Og jeg elsker også mine søstre og brødre. Husk på, at som Guds børn er vi alle i familie, min dreng. Jeg ønsker at sende lidt kærlighed og trøst til nogen, som lige nu behøver det mere.« Hun så sodavandsflasken. »Det må være til Doña Eva,« sagde hun. »Hun venter altid utålmodigt på sin sodavand, Tomás. Løb nu; gør dit ærinde for hende.«

Tomás gjorde, som han fik besked på, men han var ikke glad. Han følte sig skyldig over sine egoistiske tanker, men han kunne ikke hjælpe dem. »Hvordan kan nogen have mindre, end vi har?« spurgte han sig selv. »Min mor har aldrig noget nyt. Vi spiser kun bønner og *tortillas* (flade brød bagt af majsmel). En dag vil jeg få mange penge, og så vil jeg give. Ikke nu!«

I butikken betalte Tomás for sodavanden. Han talte byttepengene for at sikre, at der var talt rigtigt. Han var meget stolt af sit ry for ærlighed.

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

»Send Tomás,« sagde Doña Eva altid, når der var brug for, at nogen løb et ærinde. »Han er en god og ærlig dreng.« Tomás huskede nu, at byttepengene var hans, og han lagde dem omhyggeligt ned i sin tomme lomme. Han skulle lige til at gå, da han så en avis på disken.

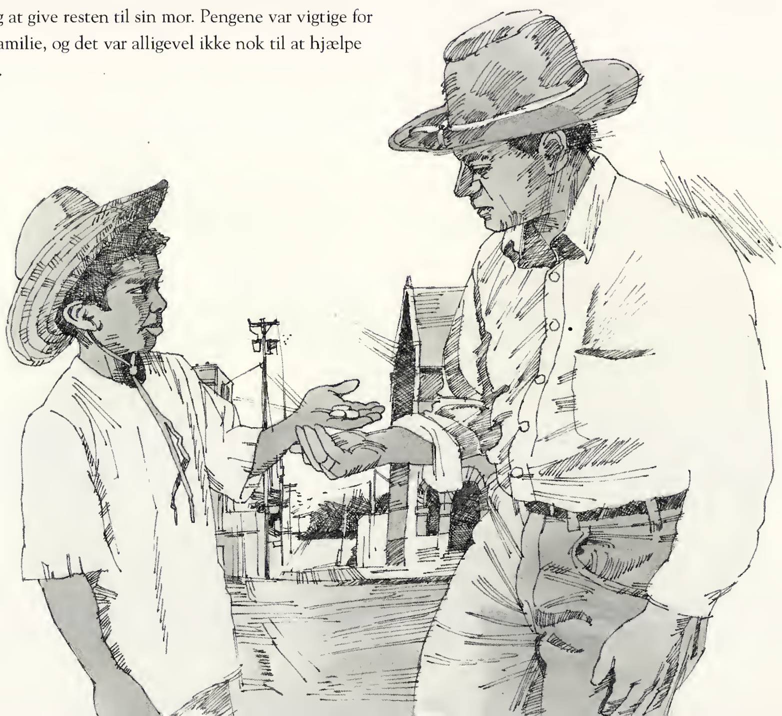
Der var billeder af ødelæggelserne fra jordskælvet – sammenstyrtede bygninger og store sprækker i gaderne. I et hjørne var der et billede af et lille barn. Tomás fik tårer i øjnene, da han læste billedteksten: *Modig dreng mister livet for at redde sin nyfødte søster.* Tomás tænkte på sine mindre brødre og søstre. De var tit larmende små bæster, men han var glad for dem alligevel, når de fyldte huset med glæde. I aften ville han fortælle dem, at han elskede dem!

Da Tomás igen passerede torvet, var alle de lokale beboere væk. Lastbilerne stod stadig parkeret på torvet, og Tomás stirrede på dem. Mønterne i hans lomme var kolde og tunge. Han havde planlagt at lægge 10% af sine penge til side til tiende, nogle pesos til sin opsparing og at give resten til sin mor. Pengene var vigtige for hans familie, og det var alligevel ikke nok til at hjælpe nogen.

Men han kunne ikke glemme billedet i avisen. Hvorfor havde han også set det? Men hans mor havde ret – han havde meget. Han havde hende, sin bror og sine søstre. Tomás smilede lidt. Han havde tilmed drømme, store drømme. Hvad var det, hans far plejede at sige? »Hvis du har drømme, og hvis du har tro, så har du meget.« Han vendte om og gik hen til den nærmeste lastbil. »Det er kun et par pesos,« sagde han og gav alt, bortset fra sine tiendepenge.

Manden tog pengene og smilede til Tomás. »Tak, min dreng. Det er mere, end du tror. Der er mennesker, som har brug for medicin, ja tilmed spædbørn uden mad. Tro mig, hver eneste peso vil hjælpe nogen til at overleve. Tak!«

Tomás tænkte på spædbarnet på billedet. Måske kunne hans penge hjælpe hende. Men det vigtigste var, at det ville hjælpe nogen. Han sagde farvel og skyndte sig hen til Doña Evas hus. »Tak, Fader, for at give mig så meget!« bad han højt. □

HVEM ER JEG

D. A. Woodliff

Hvem er disse personer fra Det Gamle Testamente?

1. ____________________

a. Min far var meget gammel, da jeg blev født.
b. Mine brødre hadede mig, fordi jeg var hans yndlingssøn.
c. Jeg blev en fornem mand i et land, jeg ikke var født i.
d. Jeg tilgav mine brødre deres had mod mig.

2. ____________________

a. Jeg kom fra Moab og blev gift med en fra Betlehem.
b. Jeg elskede min svigermor og valgte at blive hos hende, da min mand døde.
c. Min nye mand var en hjertensgod landmand.
d. Jeg er kong Davids oldemor.

3. ____________________

a. En bog i Det Gamle Testamente handler om mig.
b. Satan var jaloux på mig og forsøgte at vende mig bort fra Gud.
c. Jeg blev udsat for mange ulykker og mistede mine børn og alt, hvad jeg ejede.
d. Gud reddede mig og velsignede mig for min tro på ham.

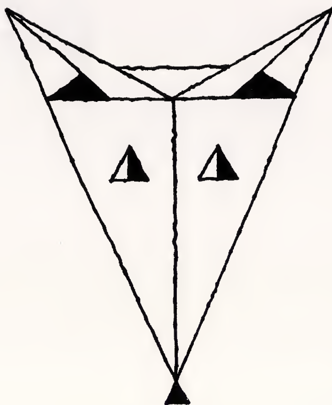
4. ____________________

a. Som dreng dræbte jeg en kæmpe, som de fleste mænd var bange for.
b. Jeg var en dygtig musiker.
c. Kongens søn var en af mine bedste venner.
d. En af mine sønner blev anset for at være meget klog.

5. ____________________

a. Da jeg levede, var verden meget ugudelig.
b. Gud bad mig om at gøre noget meget vanskeligt.
c. Jeg overlevede en forfærdelig og langvarig storm.
d. Et olivenblad var et tegn på, at min familie og jeg kunne forlade det usædvanlige hjem, jeg havde bygget.

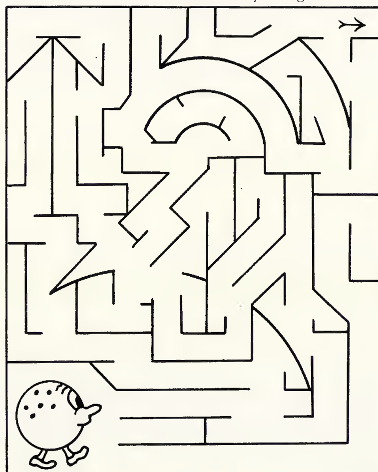
Hvem er jeg?: (1) Josef – se 1 Mos 37, 39-45; (2) Ruth – se Ruth 1-4; (3) Job – se Job 1-2, 12, 19, 42; (4) David – se 1 Sam 16-17, 20, 1 Kong 3-4; (5) Noa – se 1 Mos 6-8.
Ræveleg: 23

RÆVELEG

Dottie Smith

Hvor mange trekanter kan du se i rævens ansigt? Vær forsigtig! Ræve er meget snedige. Lad ikke denne ræv snyde dig.

HVOR ER UDGANGEN?

Roberta L. Fairall

FRED

Judy Edwards

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Hvad er fred?

Virkelig fred er en følelse af kærlighed og sikkerhed og ro, der kommer fra Herren. Det er en følelse, som du har, når du ved, at vor himmelske Fader og Jesus elsker dig, og at de har en plan for dig.

Da Jesus levede på jorden, lærte han sine disciple, at de kunne have fred, at vor himmelske Fader elskede dem, og at han, Jesus, var blevet sendt for at hjælpe dem.

Jesu budskab om fred er det samme i dag, som det var for længe siden: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer ... Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Jesus lover os en *indre* fred – en følelse af kærlighed og sikkerhed, som kan mærkes selv i vanskelige perioder. Denne slags fred er en særlig velsignelse fra Herren.

Ældste F. Enzio Busche fra De Halvfjerds' Kvorum lærte om fred, da han var dreng. Han fortæller: »Under 2. verdenskrig boede jeg i mit fædreland Tyskland sammen med min mor og fire søstre. Vi boede langt hjemmefra i Sydtyskland i to meget små beskedne værelser. Vi var flygtet fra vores hjem på grund af de mange luftangreb, der havde ødelagt vores by og truede os på livet. Min far var ikke sammen med os, for han var indkaldt til hæren. Og jeg var for lille til at forstå de dramatiske begivenheder, der skete omkring mig i denne forfærdelige krig.

Jeg husker en aften, da jeg lå i min seng i det værelse jeg delte med to af mine søstre. Jeg følte mig uendelig ensom ...

Jeg lå vågen indtil den lyse morgen, og jeg var så overvældet af fortvivlelse, at jeg begyndte at græde. Jeg græd og græd.

Pludselig skete der en ændring. Jeg blev omgivet af en trøstende magt, og en lille stemme sagde til min sjæl: 'Du er mit barn. Stol på mig.'

Mit hjerte fyldtes omgående af glæde og lykke. Al min frygt, ensomhed og fortvivlelse var forandret til en varm og trøstende følelse. Den nat opdagede jeg for første gang, at der findes en uset, men kærlig person, som er interesseret i mig« (Pionerer A, s. 164-165).

Ældste Busches oplevede den fred, der kommer fra Herren.

Instruktioner

Slå hvert skriftsted op; kombinér derefter hver udtalelse om fred med personen eller de personer, som sagde det, eller som det blev sagt til.

Forslag til fællestid

1. *Syng »Hvad enten jeg hører fuglenes sang« (Syng med mig, B-59). Tal derpå om den fredfyldte følelse, der kommer af at vide, at Jesus elsker os, og at han sørger for os. Spørg om, hvad vi kan gøre for at bevare denne følelse af fred.*
2. *Drøft eksemplerne på fred på næste side. Få børnene til at optræde i, mime sig gennem eller illustrere historierne eller omstændigheder i eksemplerne.*
3. *Hjælp hvert barn med at skabe en »Fredsbog,« som de kan bruge hele året. En side kan være en illustration af barnets egen definition på fred. Eksemplerne på fred på næste side kan forstørres og kopieres, så børnene kan skrive og tegne på dem og opbevare dem i deres bøger.*

Kong Benjamins folk

Paulus

David

Martin Harris

Anti-Nephi-Lehis folk

ILLUSTRERET AF LORI WING

1 »Herren giver sit folk styrke, Herren velsigner sit folk med fred« (Sl 29:11).

2 »Herrens ånd [kom] over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder og fred med samvittigheden ved den særdeles stærke tro, de havde på Jesus Kristus, som skulle komme« (Mosiah 4:3).

3 »Og således ser vi, at da disse lamaniter var kommet til at tro og bragt til sandheds erkendelse, blev de standhaftige og ville hellere lide indtil døden end begå synd; og således ser vi, at de ... begravede krigsvåbnene for fredens skyld« (Alma 24:19).

4 »Bring alt i den rette stand, tag imod formaning, vær enige, hold fred! Og kærlighedens og fredens Gud vil være med jer« (2 Kor 13:11).

5 »Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig« (L&P 19:23).

REGNVEJRS-DAGE

Betsy Sueltenfuss

»Hvorfor er du stadig inde?« spurgte Christoffers mor. »Du elsker altid at lege i vandpytterne, når det regner.« Christoffer sad ved vinduet og så de sidste regndråber dryppe ned fra taget. »Jeg leger altid i pytterne med Lisa,« sagde han. »Men vi var oppe og skændes i går.«

»Nå?«

»Hun kaldte sin nye killing for Mannerheim. Jeg fortalte hende, at det var et dumt navn til en kat.«

»Sagde du til hende, at du var ked af det?«

Christoffer løftede stædigt sin hage. »Jeg er ikke ked af det,« sagde han. »Det *er* et dumt navn.«

Mor smilede og sagde: »Kan du huske det navn, som du gav den guldfisk, vi havde sidste år?«

Christoffer kunne godt huske, at han havde kaldt den lille, forskræmte guldfisk for Hajen, bare for at være sjov. »Det var nok også et dumt navn,« indrømmede han. »Jeg tror, jeg går ud nu.«

Christoffer plaskede lidt i et par vandpytter med sine gummistøvler. Han løb plask-plask gennem vandet, der løb i rendestenen.

»Vandpytter er ikke sjove, når man er alene,« mumlede han. »Der er ingen at plaske sammen med eller til at hjælpe mig med at kaste store sten i vandpytterne.«

Han begyndte langsomt at gå hjemad. Han sparkede sig ikke gennem vandpytterne. Han sprang ikke engang over dem. Han gik rundt om dem med ganske almindelige ikke-regnvejrsdagsskridt.

Foran huset løb regnvandet langs kantstenen som en lille flod. Han så bladene fare afsted som små både hen mod Lisas hus.

Lisa var også udenfor, hvor hun legede alene. *Jeg ved, hvad jeg vil,* tænkte Christoffer, og løb ind i huset. Efter nogle minutter kom han ud igen med en papirsbåd, som han havde lavet af en morgenmadsæske.

Han søsatte sin båd i rendestenen og gemte sig så bag et træ, mens han fulgte den. Bump ... hælde lidt ... snurre rundt. Det var en slem sejltur, men hans båd var sødygtig.

Lisa hvinede af fryd, da hun så båden. Hun rakte ned og tog den op af vandet. Derpå så hun op og så Christoffer, som kiggede frem fra bag ved træet. Hun vinkede og kaldte på ham.

Da han kom hen til hende, sagde han: »Jeg synes, at Mannerheim er et pænt navn til din kat. Jeg er ked af, at jeg gjorde grin med det.«

»Tak, Christoffer.« Hun smilede til ham og gav ham båden. »Kom nu – lad os se, hvem der kan finde den største vandpyt, vi kan springe ud i.« □

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY KAWASAKI

HISTORIER FRA MORMONS BOG

Korihor

En mand ved navn Korihor kom til Zarahemla. Han troede ikke på Jesus Kristus og forkyndte, at det, profeterne havde sagt om Frelseren, ikke var sandt. (Alma 30:6, 12-14).

Korihor fortalte folket, at de var dumme, hvis de troede, at Jesus ville komme og lide for deres synder. (Alma 30:16-17).

Han sagde, at mennesker ikke ville blive straffet for deres synder, fordi der intet liv var efter døden. Mange mennesker troede på Korihor. De blev ugudelige. (Alma 30:18).

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Korihor forkyndte også for Ammons folk, men de var kloge og bandt ham og førte ham til Ammon, som lod ham udvise af Jershons land. (Alma 30:19-20).

Da Korihor kom til Gideons land, ville folket der heller ikke høre på ham. Højpræsten og overdommeren lod ham føre til Alma i Zarahemla. (Alma 30:21, 29).

Alma spurgte Korihor, om han troede på Gud, og Korihor sagde nej. Alma fortalte ham: »Jeg ved, at der er en Gud, og også at Kristus skal komme.« (Alma 30:37-39).

Korihor ønskede, at Alma skulle udføre et mirakel for at bevise, at der er en Gud.Korihor sagde, at hvis han så et tegn på Guds magt, ville han tro på ham. (Alma 30:43).

Alma fortalte Korihor, at han allerede havde set mange tegn på Guds magt. Han havde skrifterne og alle profeternes vidnesbyrd. (Alma 30:44).

Alma fortalte Korihor, at jorden og alt på den og planeternes bevægelse på himlen alt sammen er tegn på, at der er en Gud. (Alma 30:44).

Korihor nægtede stadig at tro på Gud. Alma følte sig bedrøvet over Korihors ugudelighed og advarede ham om, at hans sjæl ville blive tilintetgjort. (Alma 30:45-46).

Korihor ønskede stadig et tegn, der skulle bevise, at der er en Gud. Alma sagde, at tegnet fra Gud ville være, at Korihor ville blive stum. (Alma 30:48-49).

Da Alma havde sagt dette, kunne Korihor ikke tale. (Alma 30:50).

Korihor skrev, at han vidste, at dette tegn kom fra Gud, og at han altid havde vidst, at der var en Gud. Han bad Alma om at bede for at fjerne forbandelsen. (Alma 30:52, 54).

Alma vidste, at Korihor igen ville lyve for folket, så han sagde, at Herren ville bestemme, om Korihor skulle tale igen. (Alma 30:55).

Herren lod ikke Korihor tale igen. Korihor måtte gå fra hus til hus og tigge om føden. (Alma 30:56).

Overdommeren sendte besked ud i hele landet om, hvad der var sket med Korihor. Han fortalte, at de, som havde troet på Korihor, skulle omvende sig. (Alma 30:57).

Folket omvendte sig, og Korihor tog hen og boede hos zoramiterne. Da han gik rundt og tiggede, blev han trampet ned og dræbt. (Alma 30:58-59).

DELTAG FULDT UD I PRÆSTEDØMMETS VELSIGNELSER

Vi har alle adgang til Åndens gaver og til personlig åbenbaring (se L&P 88:63). Frelsens ordinanser og andre præstedømmevelsignelser må imidlertid udføres af dem, der bærer præstedømmet.

Gennem præstedømmets magt har vi adgang til vejledning fra nulevende profeter og fra Kirkens øverste ledere og lokale præstedømmeledere. Vi har også mulighed for at modtage præstedømmeordinanser og -velsignelser, der kan bringe os fred i denne urolige verden og føre os frem mod evigt liv.

Et af Hjælpeforeningens mål er at lære kvinder, hvordan vi »kan få fuldstændig del i præstedømmets velsignelser« (*Hjælpeforeningens håndbog*, s. 1). I Kirken døber kvinder ikke, ordinerer ikke og står ikke med i cirklen, når en præstedømmevelsignelse skal overdrages. Men som den afdøde ældste John A. Widtsoe fra De Tolvs Råd skrev: »Mænd har ikke større krav på de velsignelser, der kommer fra præstedømmet og som ledsager dets besiddelse, end kvinder har.«

SØG DE FRELSENDE ORDINANSER

De præstedømmevelsignelser, der er nødvendige for at blive frelst, omfatter dåb, bekræftelse, tempelbegavelsen, celestialt ægteskab, besegling og dåb for de døde. Hvis vi skal udnytte

ILLUSTRERET AF SUE HANSEN

disse velsignelser fuldt ud, må vi aktivt og vedvarende søge dem.

For mange kræver denne søgen ofre. »Efter min omvendelse måtte jeg vente et halvt år på at blive døbt,« mindes Olga Kovárová fra Tjekkoslovakiet. »Eftersom vi ikke havde et dåbsbassin, måtte vi vente, til det blev sommer, så vi kunne foretage dåben ubemærket i skoven.« Da de nåede søen den aften, dåben skulle finde sted, så de mange lystfiskere. »Vi ventede, og det trak ud,« fortæller hun. Endelig foreslog en bror, at de bad en bøn og bad om vor himmelske Faders hjælp. »Det var mit første mirakel med en præstedømmebøn. I løbet af få minutter efter vores stille bøn, havde de fleste fiskere forladt floden ... Prøv at forestille jer min lykkelige følelse, da jeg kom op af vandet.« Olga var den første unge pige, der blev omvendt i Tjekkoslovakiet i næsten 40 år. Da hun blev bekræftet som medlem, fik hun at vide, at gennem hende »ville mange komme til Kirken.«

• *Hvilken indsats vil det kræve af dig at modtage de frelsende ordinanser?*

SØG ANDRE PRÆSTEDØMMEVELSIGNELSER

I perioder med ensomhed og sorg, kan præstedømmevelsignelser og -vejledning bringe fred og trøst. I perioder med sygdom kan en velsignelse lette de følelsesmæssige og fysiske byrder. Patriarkalske velsignelser kan give vejledning og formål. Og når vi modtager nadveren hver uge, kan vi forny vore pagter med Frelseren.

Søster Chieko N. Okazaki fra Hjælpeforeningens præsidentskab fortæller: »Da min mand døde, var jeg dybt bedrøvet og i smerter, og jeg søgte desperat trøst. Jeg vendte mig til skrifterne og begyndte at vurdere mit liv. Da jeg gik i kirke, søndagen efter vi begravede ham, lyttede jeg opmærksomt til nadverbønnen og følte meget sikkert, at jeg kunne have Frelserens Ånd hos mig – og at jeg kunne gøre dette ved at forny mine pagter med ham. Så enkelt er det. Jeg er taknemmelig for, at jeg kan deltage i denne præstedømmeordinanse og modtage denne trøst hver søndag.«

• *Hvilken præstedømmevelsignelse vil for tiden give dig trøst?* □

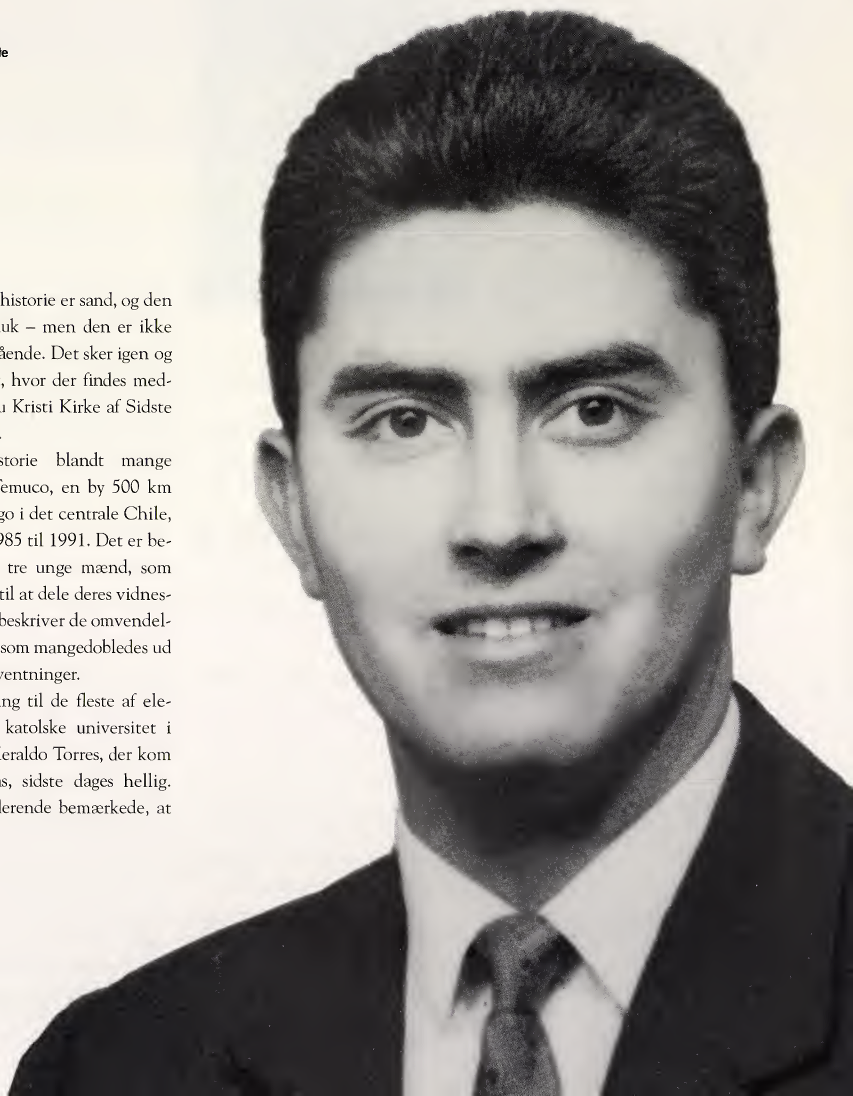
KÆRLIGHEDENS BÅND

José Roberto
Alarcón Navarrete

Denne historie er sand, og den er smuk – men den er ikke enestående. Det sker igen og igen – overalt, hvor der findes medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Denne historie blandt mange fandt sted i Temuco, en by 500 km syd for Santiago i det centrale Chile, fra omkring 1985 til 1991. Det er beretningen om tre unge mænd, som besluttede sig til at dele deres vidnesbyrd – og den beskriver de omvendelser, der fulgte, som mangedobledes ud over deres forventninger.

I modsætning til de fleste af eleverne på det katolske universitet i Temuco var Heraldo Torres, der kom fra byen Lajas, sidste dages hellig. Hans medstuderende bemærkede, at

Heraldo Torres

Luis og Marta Cornejo med deres søn

han modigt forsvarede sine synspunkter om moralspørgsmål – selv i de obligatoriske teologiklasser, hvor hans meninger sommetider betød lavere karakterer. Men langsomt erhvervede han sine læreres og medstuderendes respekt.

Heraldos boede på værelse med sin gamle ven, Roberto Jiménez, som også var medlem af Kirken og lige vendt tilbage til universitetet efter en mission. Lige som mange nyomvendte var Roberto den eneste sidste dages hellig i sin familie. Hans vellykkede tilbagevenden til universitetet beroligede mange venner og slægtninge, som havde forsøgt at overbevise ham om ikke at afbryde sine studier for at tage på mission.

»Hvornår skal du på mission?« drillede Roberto sommetider Heraldo.

Roberto Jiménez

»Snart. Når jeg består min eksamen,« lød det sædvanlige svar.

»Åh, du mener om ti år?« lo Roberto.

Inden længe mødte de to værelseskammerater, som begge studerede engelsk, en tredje ung mand på samme studium. Han hed Luis (»Luchito«) Cornejo, og han kom fra hovedstaden Santiago. Selv om man regnede ham for genert, accepterede han en ivitation fra Roberto og Heraldo om at komme til wardets møder og til institut, og han fandt evangeliet meget tiltalende. Omkring samtidig flyttede han ind hos familen Hernández, som var sidste dages hellig. Hans hjerte blev rørt af deres mange

Luis Cornejos mor, Carmen Vargas Rodriguez, og søster, Alejandra, med barn.

Guillermo Rosales

venlige gerninger, og han besluttede sig for at blive døbt.

Luchito var kun den første i en række omvendelser – den første i denne beretning om kærlighedens bånd. På en af sine ture hjem til Santiago overtalte han sin mor og sin søster til at begynde at lære mere om Kirken. Begge blev døbt. Han gav den samme invitation til en anden medstuderende, Luis Soto, som også fulgte i hans fodspor ned i dåbens vande.

Omkring den tid, da Luis Soto sluttede sig til Kirken, boede han på samme pensionat som Richard Spichiger, der var i lære som mekaniker. Hans familie stammer fra Schweiz. Richard var meget imponeret over sin nabos væremåde og opførsel. Hans positive indtryk banede vejen for fuldtidsmissionærerne – som også boede på pensionatet – og de underviste ham. Richard accepterede efter sin dåb en kaldelse til Osorno-missionen i Chile, hvor han fortsatte med at døbe flere dusin mennesker.

Men tilbage til Luchito. Allerede før Luis Soto og Richard Spichiger sluttede sig til Kirken, havde han båret sit nye vidnesbyrd for en anden ven – en ung kvinde ved navn Liliana Salazar. Hun studerede engelsk ligesom Heraldo, Roberto, Luchito og Luis. Hun blev det år hædret som den bedste elev i årgangen. Men af endnu større betydning var, at den forandring, som hun bemærkede i

Luis Soto og familie

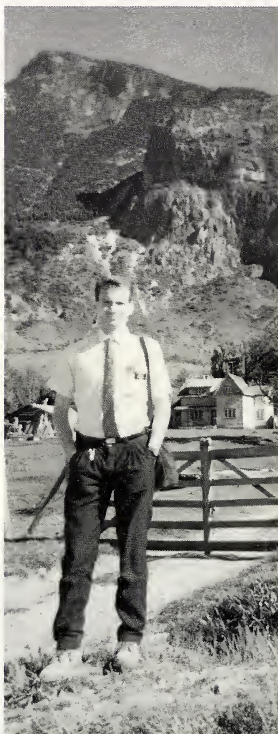

Néstor Bravo, Mirna Salazar, Liliana Bravo (med baby) og Patricia Salazar

Luchitos tilværelse, fik hende til at studere hans tro. Efter nogle måneder blev hun også sidste dages hellig. Derpå fulgte hendes far, mor og hendes søster Patricia Lilianas opfordring til at høre om genoprettelsen, og de accepterede budskabet. Hvorpå Liliana præsenterede en sjette studerende – hendes ven Guillermo Rosales – for Kirken, og han blev også døbt.

Gennem sin aktivitet i Kirken mødte Liliana en anden nyomvendt, Néstor Bravo, som hun senere blev gift i templet med.

Længe før Néstor sluttede sig til Kirken, havde han et stort ønske om at få succes på sit felt – drama. Hans arbejde bestod i at organisere teaterworkshops for universitetsstuderende i Valdivia 150 km længere mod syd.

Richard Spichiger

Hans omvendelse begyndte, da han mødte Alejandro Arangua, som studerede til dyrlæge og var et trofast kirkemedlem. Et stærkt venskab udviklede sig. Néstor forstod med det samme, at hans nye ven var anderledes end andre unge. Vejledt af Ånden bar Alejandro sit vidnesbyrd for ham.

Efter Néstor var blevet døbt, begyndte de to at rejse rundt i hele Chile sammen, hvor de optrådte med pantomimer for seminar- og institutklasser. De udviklede en smuk og kunstnerisk måde, hvor de føjede principper fra evangeliet ind i deres optræden. Desuden bar begge mænd et stærkt vidnesbyrd over for alle, som kom for at se dem.

Med tiden flyttede Alejandro for

Luis Campos

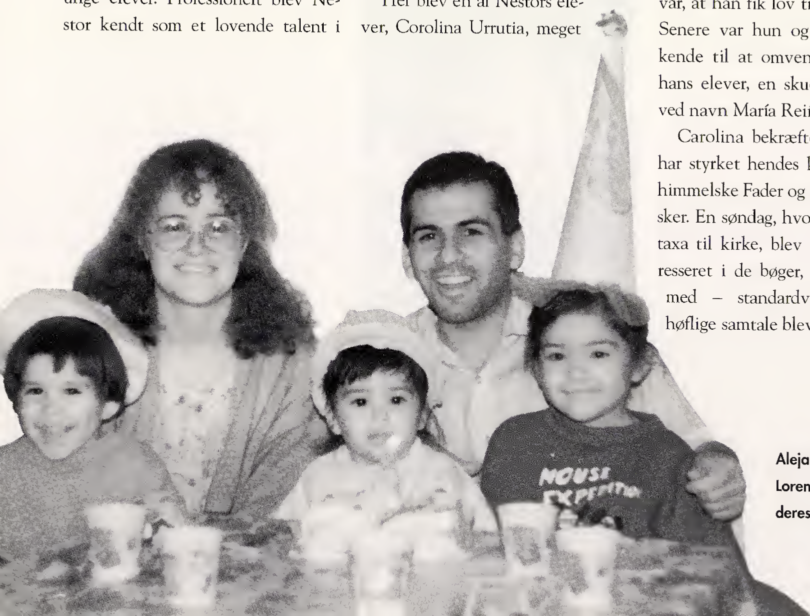

María Reiñanco

at begynde på et andet arbejde. Néstor blev boende og blev kaldet til stavssekretær og derpå som lærer i tidlig morgen-seminar. Han skabte dramatiseringer af Nephi, Mormon, Alma og Jesus Kristus, som efterlod et uforglemmeligt indtryk hos hans unge elever. Professionelt blev Néstor kendt som et lovende talent i teaterverdenen – og hans pantomimegruppe, Antumimik, turnerede i flere byer i Chile og Argentina. Desuden var han vellidt og beundret som underviser, og det endte med, at han tog imod en stilling ved Universidad de la Frontera i Temuco.

Her blev en af Néstors elever, Corolina Urrutia, meget imponeret over ham. Hun følte, at han på en eller anden måde var anderledes end andre dygtige personer – så meget at hun bestemte sig for at finde ud af hvorfor. Néstor var meget villig til at fortælle hende om Jesu Kristi evangelium, og resultatet var, at han fik lov til at døbe hende. Senere var hun og Néstor medvirkende til at omvende en anden af hans elever, en skuespiller og lærer ved navn María Reiñanco.

Carolina bekræfter, at evangeliet har styrket hendes kærlighed til sin himmelske Fader og til andre mennesker. En søndag, hvor hun kørte med taxa til kirke, blev chaufføren interesseret i de bøger, som hun havde med – standardværkerne. Deres høflige samtale blev mere personlig,

Alejandro og Lorena Arangua og deres børn.

og da de ankom til kirken, inviterede Carolina ham til at overvære møderne med sig og til at møde missionærerne. Da taxachaufføren, Luis Campos, hørte om Kirken, blev han meget bevæget af den vægt, der lægges på kyskhedsloven, og over, at der var en levende profet. To måneder senere blev han døbt.

I mellemtiden var Carolinas mor, der bor i byen Chillán, blevet døbt, efter at hun havde hørt sin datters vidnesbyrd under et besøg i hjemmet.

Hvor mange mennesker er blevet døbt på grund af Heraldo Torres, Roberto Jiménez, Néstor Bravo og andre i denne vidunderlige kæde? Hvert år bliver spørgsmålet vanskeligere at besvare. Flere og flere slægtninge bliver døbt. Og mange af de nyomvendte er på fuldtidsmission og fortæller deres venner om evangeliet – som til gengæld fortæller om det til andre venner. Det er en uendelig cirkel.

Lidt efter lidt, medlem for medlem, opbygges kærlighedens bånd atter og atter i hjertet hos tusinder af nyomvendte i hele Chile – som det sker over hele verden.

Og hvad skete der så med den universitetsstuderende, Heraldo Torres, som lovede sin ven, at han ville tage på mission, når han havde fået sin eksamen? Han holdt sit løfte. Efter sin universitetseksamen modtog han en kaldelse til Santiago Syd-missionen i Chile. Hans breve hjem vidner fuldt om den glæde, han føler ved

Carolina Urrutias mor, Carmen Leticia Castillo

Carolina Urrutia

fortsat at dele sit lys med andre. Det er interessant at bemærke, at denne kolossale vækst i Kirken i Chile fandt sted, selv mens de sidste dages hellige led under en voldsom forfølgelse og blev generet af negativ omtale i medierne. Men intet formåede at svække medlemmernes tro. Lige som leddene i en evig kæde, er nye og gamle medlemmer forenet i kærlighed, i vidnesbyrd og i påskønnelse af evangeliets velsignelse.

Mens mange chilenere har modtaget det gengivne evangelium, har Herren velsignet landet med fred og fremgang. Hver dag synes vi at nærme os opfyldelsen af præsident Spencer W. Kimballs profetiske vision. Han viste stor kærlighed til dette folk, og han lovede, at lamaniterne ville blomstre som rosen.

Om disse mennesker skrev profeten Nephi: »Og Jesu Kristi evangelium skal forkyndes blandt dem, og således skal de atter komme til kundskab om deres forfædre og ligeledes til den kundskab om Jesus Kristus, der fandtes blandt deres fædre« (2 Nephi 30:5).

Kærlighedens bånd, der forener os – som forener os alle som medlemmer af Herrens kirke – er kun begyndelsen af vor himmelske Faders værk for at tilvejebringe menneskene udødelighed og evigt liv. ☐

José Roberto Alarcón Navarrete er medlem af præsidentskabet for Temuco Chile Stav.

SKABE

Moses talte til Herren og sagde: Vær barmhjertig mod din tjener, o Gud, og fortæl mig om denne jord og dens indbyggere og ligeledes om himlene ...
Og Gud Herren talte til Moses og sagde: Himlene er mange, og de kan ikke tælles for mennesker, men for mig er de talte, thi de er mine ...
Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.
Og nu, Moses, min søn ... jeg åbenbarer for dig angående denne himmel og jord. Skriv de ord ned, som jeg taler. Jeg er begyndelsen og enden, den almægtige Gud; ved min Enbårne skabte jeg alt dette, ja, i begyndelsen skabte jeg himmelen og jorden, hvorpå du nu står.

1. DAG

Og jorden var øde og uden form; og jeg lod mørke komme over dybet, og min Ånd bevægede sig over vandene; thi jeg er Gud.

Og jeg, Gud, sagde: Lad der blive lys!

Og der blev lys.

Og jeg, Gud, så lyset, og det lys var godt, og jeg, Gud, adskilte lyset fra mørket.

Og jeg, Gud, kaldte lyset dag, og mørket kaldte jeg nat, og dette gjorde jeg ved min magts ord, og det blev gjort, som jeg sagde.

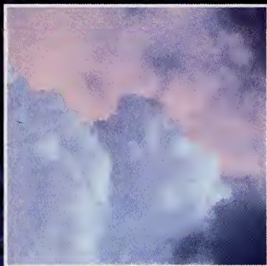
Og aften og morgen var den første dag.

LSEN

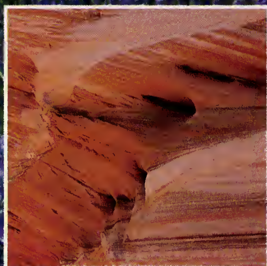
FOTO: FLOYD OG WILLIE HOLDMAN

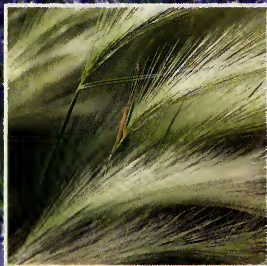

2. DAG
Og atter sagde jeg, Gud: Lad der blive et firmament midt i vandet, og sådan blev det, ligesom jeg talte. Og jeg sagde: Lad den skille vandene fra vandene, og det skete så.

Og jeg, Gud, gjorde firmamentet og skilte vandene, ja, de store vande under firmamentet fra vandene over firmamentet, og det skete, ligesom jeg sagde.

Og jeg, Gud, kaldte firmamentet himmel. Og aften og morgen blev den anden dag.

3. DAG
Og jeg, Gud, sagde: Lad vandene under himmelen samle sig på ét sted, og det skete så. Og jeg, Gud, sagde: Lad der blive tørt land. Og således skete det.

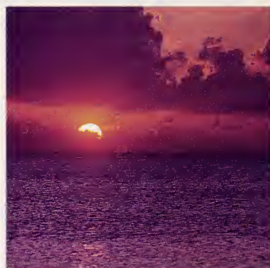
Og jeg, Gud, kaldte det tørre land jord, og det samlede vand kaldte jeg hav, og jeg, Gud, så, at alt, hvad jeg havde gjort, var godt.

Og jeg, Gud, sagde: Lad jorden frembringe græs, urter, der bærer frø, og frugttræer, der bærer frugt efter sin slags ... Og det skete, således som jeg sagde.

Og jorden frembragte græs og enhver urt, som bar frø efter sin art, og træer, der bar frugt ... efter deres arter, og jeg, Gud, så, at alt, hvad jeg havde gjort, var godt.

Og aften og morgen blev den tredje dag.

4. DAG

Og jeg, Gud, sagde: Lad der blive lys på firmamentet til at skille dag fra nat, og de skal være til tegn og til fastsættelse af årstider, dage og år.

Og de skal tjene som lys på himmelens firmament til at give lys på jorden. Og således skete det.

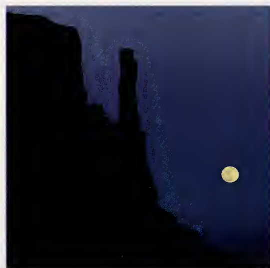
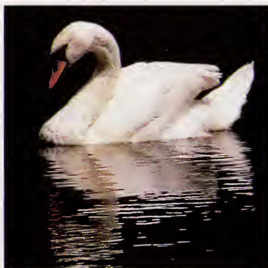
Og jeg, Gud, gjorde to store lys, det største til at herske om dagen, det mindste til at herske om natten ... og stjernerne blev også dannet ifølge mit ord.

Og jeg, Gud, satte dem på himmelens firmament ...

Og jeg, Gud, så, at alt, hvad jeg havde gjort, var godt.

Og aften og morgen blev den fjerde dag.

5. DAG

Og jeg, Gud, sagde: Lad vandet frembringe mangfoldighed af vrimlende, levende væsener, og fugle flyve over jorden ...

Og jeg, Gud, skabte store hvaler og alle slags levende væsener, som vandene vrimler rigeligt med, efter deres arter, og alle vingede fugle efter deres arter.

Og jeg, Gud, så, at alt, hvad jeg havde skabt, var godt.

Og jeg, Gud, velsignede dem og sagde: Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld vandene i havet, og lad fuglene mangfoldiggøre sig på jorden.

Og aften og morgen blev den femte dag.

6. DAG
Og jeg, Gud, sagde: Lad jorden frembringe levende væsener efter deres arter: Kvæg, kryb og vilde dyr efter deres arter, og således skete det.

Og jeg, Gud, gjorde de vilde dyr på jorden efter deres arter og alt jordens kryb efter dets arter. Og jeg, Gud, så, at alt dette var godt.

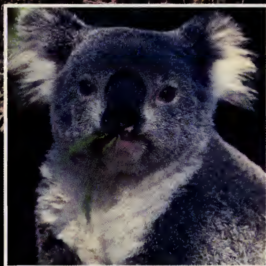
Og jeg, Gud, sagde til min Enbårne, som var hos mig fra begyndelsen: Lad os gøre mennesket i vort billede, efter vor lignelse, og det skete så. Og jeg, Gud, sagde: Lad dem få herredømme over havets fisk og himmelens fugle, kvæget og over hele jorden og over alt kryb, der kryber på jorden.

Og jeg, Gud, skabte mennesket i mit eget billede; i min Enbårnes billede skabte jeg ham, mand og kvinde skabte jeg dem.

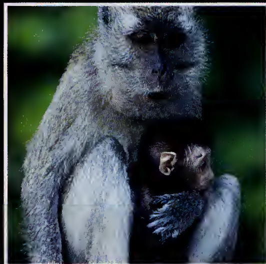
Og jeg, Gud, velsignede dem og sagde til dem: Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, underlæg jer den og hav herredømme over havets fisk og himmelens fugle og over alt levende, som rører sig på jorden ...

Og jeg, Gud, så alt, hvad jeg havde gjort, og se, alt, hvad jeg havde gjort, var såre godt. Og aften og morgen blev den sjette dag.

7. DAG

Således fuldendtes himmelen og jorden med hele dens hærskare.

Og på den syvende dag fuldendte jeg, Gud, mit værk og alt, hvad jeg havde gjort, og jeg hvilede på den syvende dag fra al min gerning, og alt, hvad jeg havde gjort, var fuldendt; og jeg, Gud, så, at det var godt.

Og jeg, Gud, velsignede den syvende dag og helligede den, fordi jeg på den dag hvilede fra al min gerning, som jeg, Gud, havde skabt og udført.«

(Moses 1:36-3:3).

LÆR AT ELSKE DET GAMLE TESTAMENTE

Mary Hazen Johnston

Som barn elskede jeg at høre historier om Noa, David og Daniel. Senere læste jeg en børnebog med bibelhistorier. Da jeg så fyldte 10 år, besluttede jeg at læse selve Bibelen fra først til sidst.

Jeg prøvede mere end en gang, men altid med det samme resultat. Hver gang jeg nåede forbi Første Mosebog, blev jeg overvældet af, hvor indviklet Det Gamle Testamente var, og jeg tabte hurtigt interessen.

Da jeg var 19 år, blev jeg omvendt til det gengivne evangelium – og jeg genopdagede skriften. Nu, hvor jeg havde det yderligere indblik fra genoprettelsen, blev skrifterne til en kilde af rig og uendelig glæde.

Det Gamle Testamente er imidlertid stadig ikke en let bog at læse. Alene dets længde er tilstrækkeligt til at svække enhver læsers faste beslutning. Nogle dele virker som gentagelser, og andre dele består af meget detaljerede instruktioner, der måske virker irrelevante i vores tid.

Hvordan kan man komme forbi disse barrierer?

I årenes løb har jeg fundet flere metoder, som andre måske kan få glæde af, så de lærer at elske og forstå Det Gamle Testamente.

1. Forsøg ikke at læse bogen fra første til sidste side i første forsøg. Begynd i stedet med en velkendt beretning – som fx Daniel i løvekulen eller David og Goliat. Eller læs en kort bog som fx Ester først. Det kan opmuntre dig til at læse mere.

2. Spring rundt i bogen. Hvis du ikke er interesseret i, hvor mange alen tabernaklets længde var, så slå op på et andet kapitel eller en anden bog. Du kan altid vende tilbage, når du er blevet mere fortrolig med Det Gamle Testamente.

3. Læs et kort stykke hver dag. Et kapitel om dagen har fungeret udmærket for mig, især når jeg er midt i detaljerne om diverse love og ordinanser. Denne metode tilskynder mig til at læse langsomt og omhyggeligt, og jeg finder interessante enkeltvers undervejs. En perle, jeg fandt på denne måde, er 5 Mos 29:28. (Kom bare; slå nu op). Jeg ville aldrig have fundet dette vers, hvis jeg ikke læste Femte Mosebog igennem langsomt, et kapitel ad gangen.

4. Studér et bestemt emne igennem hele Det Gamle Testamente. Det er en metode, jeg holder meget af på grund af den afveksling og frihed, der er mulig. Et af mine yndlingsemner er hjertet – et sønderknust hjerte, et nyt hjerte, hjerter af kød i forhold til hjerter af sten og uomskårne hjerter. Når jeg har studeret disse og andre emner, har jeg fået en påskønnelse af dybden af evangeliet, som det fremstilles i Det Gamle Testamente.

5. Benyt hjælpemidler som fx indeks, bibelordbøger, krydshenvisninger og kort. Hvis du ønsker hjælp, er der masser af ressourcer.

6. Værdsæt alt det, du er i stand til at forstå i øjeblikket. Nogle gange, når jeg læser i Det Gamle Testamente, forsøger jeg at lade være med at bekymre mig over detaljerne, indtil jeg har en fornemmelse af sprogets tone og kapitlets indhold. Jeg hævder fx ikke, at jeg forstår Esajas fuldt ud, men jeg holder af at læse hans ord. Jeg nyder billedsproget om Israels herlighed i de sidste dage, om Herrens store kærlighed til sit folk og om den lovede Messias. Disse beskrivelser giver mig en varm, dybfølt og inderlig følelse. Jeg ved ikke altid præcis, hvilke begivenheder Esajas henviser til, eller om han beskriver fortiden, nutiden eller fremtiden – men jeg ved, at jeg ønsker at være i det Zion, han beskriver.

Et studium af Det Gamle Testamente er bestemt vigtigt for at opnå en dybere forståelse af skrifterne. Og høsten er indsatsen værd. □

ABRAHAMS PAGT

EN VELSIGNELSE FOR ALLE FOLK

Vi er arvinger til evangeliet og præstedømmet på grund af den pagt, Gud indgik med Abraham.

Kent P. Jackson

Kun få af Herrens tjenere har en så fremtrædende position, at de kan måle sig med Abraham. Sidste dages hellige anser ligesom andre kristne, jøder og muslimer Abraham for at være fader til de trofaste og den eksemplariske forfader for dem, der tjener Gud. Millioner af mænd over hele verden er blevet opkaldt efter denne store patriark, hvilket bevidner hans gerninger og eftermæle og den ære, hans efterkommere viser ham.

Abrahams plads i historien er velfortjent. Første Mosebog og Abrahams Bog vidner om hans tro og flid til at tjene Herren (se Abraham 1-2; 1 Mos 11:26-25:10). De hellige optegnelser viser, at han forpligtede sig til at gøre alt det, som Herren befalede, ja, han var tilmed villig til på Guds befaling at ofre det, der var ham mest dyrebart – sin søn (se 1 Mos 22:1-18; Hebr 11:17-19). Herren udvalgte denne trofaste mand blandt alle mænd på jorden til at blive fader til et pagtsfolk. Gennem hans direkte og adopterede efterkommere vil evangeliets velsignelser blive tilgængeligt for alle mænd og kvinder. For os er Abraham en central figur i vore pagters historie, og trofaste hellige fryder sig over at blive regnet blandt hans efterkommere, og de søger at følge hans eksempel på retskaffenhed.

HELLIGE LØFTER

En pagt er en aftale, hvori to parter indgår bindende forpligtelser over for hinanden. Hver part påtager sig visse forpligtelser i forbindelse med forholdet, som er en del

ILLUSTRERET AF GREG K. OLSEN OG ROBERT MCKAY

af hans accept af pagten. Ved en evangelisk pagt indgår vi en hellig aftale med Gud, hvor vi lover at adlyde hans vilje. Til gengæld har han lovet os storslåede velsignelser, hvis vi adlyder og tjener ham.

Patriarken Abraham forpligtede sig til urokkeligt at tjene Herren og modtog det privilegium at kunne indgå en pagt med ham. Bibelen beskriver de velsignelser, Herren lovede Abraham på grund af hans tro og lydighed. Følgende eksempler nævner fire løfter:

1. løfte: »Se ud over landet, derfra hvor du står, mod nord og syd, mod øst og vest.

Hele det land, du ser, vil jeg give dig og dine efterkommere for evigt« (1 Mos 13:14-15).

2. løfte: »Jeg vil lade dine efterkommere blive som jordens støv; hvis nogen kan tælle jordens støv, kan også dine efterkommere tælles« (1 Mos 13:16).

3. løfte: »Jeg opretter min pagt med dig og dine efterkommere i slægt efter slægt, en evig pagt: Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud« (1 Mos 17:7).

4. løfte: »Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom« (1 Mos 22:18).

Abrahams og Saras søn og sønnesøn, Isak og Jakob, modtog lignende løfter og blev underlagt de samme pagter og forpligtelser, som Abraham havde modtaget (se 1 Mos 26:1-4; 28:10-14; 35:9-12). På samme måde blev pagten fornyet på Sinaj med efterkommerne af disse tre mænd – Israels hus (se 2 Mos 19:1-8). Ved arv modtager de, der nedstammer fra denne slægtslinie, de samme velsignelser og påtager sig de samme forpligtelser som deres store forfædre. I vor tid har Herren fornyet denne pagt med sine hellige (se L&P 84:33-40, 48; 110:12). Dermed kan sidste dages hellige i dag med rette opfatte pagterne med patriarkerne som en pagt mellem Gud og dem selv.

De skriftsteder, der er citeret herover, peger sammen med andre skriftsteder på fire væsentlige sider af Abrahams pagt.

Gud gav Kana'an til Abraham og hans efterkommere – hvis de overholdt deres pagt.

1. ET FORJÆTTET LAND

Herren gav Kana'ans land som en velsignelse til Abraham, hans hustru Sara og hans børn i pagten. Senere åbenbaringer viser, at Herren har fastsat andre forjættede lande – fx det amerikanske kontinent som arv for Josefs børn (se 3 Nephi 15:12-13; 16:16; Ether 13:8).

Samtidig udtaler skrifterne tydeligt, at dette løfte er betinget af folkets retskafne opførsel. I Det Gamle Testamente læser vi, at Gud udsatte løftet om landet, da hans folk nægtede at tjene ham. Først blev de ti nordlige stammer fjernet fra landet som følge af deres uværdighed (se 2 Kong 17), og senere blev Juda stamme og Benjamin stamme ført bort på lignende vis (se 2 Kong 24-25). Herren nægtede det fordums Israel velsignelsen, fordi dets indbyggere ikke havde gjort sig fortjent

ILLUSTRERET AF MARK GRAHAM

til den, hvorved Herrens ord blev opfyldt, at besiddelse af landet kun kunne ske på betingelse af trofasthed (se 5 Mos 4:25-27; 28:15, 62-64).

Eftersom et forjættet land er en velsignelse på grundlag af en hellig pagt, kan pagtsfolket kun modtage den ved at opfylde pagtens betingelser. Når Israels adspredte stammer igen accepterer den fordums pagt med Abraham, vil Herren indsamle dem fuldstændigt, i fred, til deres forjættede lande (se 2 Nephi 6:11; 10:7-8).

2. MANGE EFTERKOMMERE

Den måske bedst kendte velsignelse i Abrahams pagt er de mange efterkommere. Herren lovede Abraham, at hans efterkommere ville blive talrige som stjernerne. I dag kan man se dette løfte delvist opfyldt i de mange millioner, som betragter Abraham som deres stamfader. Millioner af arabere betragter Abraham som deres direkte forfader, ligesom millioner af jøder gør. Over 8,5 millioner sidste dages hellige betragter Abraham som deres forfader, mens mere end en milliard andre kristne og muslimer anser Abraham som deres far i symbolsk betydning. Disse tal viser den imponerende opfyldelse af Guds løfte til sin ædle tjener.

Opfyldelsen af Herrens løfte i sin yderste konsekvens vil imidlertid ske på en anden måde. Moderne åbenbaring vidner om en himmelsk opfyldelse:

Herren lovede Abraham, at hans efterkommere ville blive så talrige som stjernerne.

»Abraham fik forjættelser angående sin sæd og sine lænders frugt ... som skulle vedvare, så længe de var i verden; og med hensyn til Abraham og hans sæd ... både i denne verden og den tilkommende verden skal de eksistere og blive utallige som stjernerne; eller om du skulle tælle sandet på havets bred, kunne du dog ikke tælle dem« (L&P 132:30).

Abrahams forjættelse om utallige efterkommere vedrører den evige verden så vel som efterkommere på jorden (se Bruce R. McConkie, *The Millennial Messiah, The Second Coming of the Son of Man,* Salt Lake City: Deseret Book Company, 1982, s. 262-264, 267). Selv med vores forståelse af ophøjelse, evige familier, Guds natur og hans værk kan vi knap forestille os omfanget af den forjættelse, Herren gav Abraham.

3. PRÆSTEDØMMET OG EVANGELISKE VELSIGNELSER

Blandt forjættelserne i Abrahams pagt er der en, hvorved trofaste arvinger vil besidde evangeliet og magten i Herrens præstedømme. Efterkommere af Abraham og Sara i pagten har en ret, i kraft af deres arv, til disse velsignelser. Men lige som med andre pagtsvelsignelser opnår de kun velsignelserne ved deres fødselsret på basis af personlig værdighed.

En central passage i skriften belærer os om denne

ret: »I dig (det vil sige i dit præstedømme), og i din sæd (det vil sige i dit præstedømme) skal alle jordens slægter velsignes, ... thi jeg giver dig det løfte, at denne rettighed skal vedblive i dig og i din sæd efter dig (d.v.s. den bogstavelige eller den legemlige sæd)« (Abraham 2:11). Således vil præstedømmet fortsætte hos Abrahams og Saras efterkommere. Selv om der har været perioder med frafald, hvor evangeliet og præstedømmet ikke var tilgængeligt for verden, forblev de begge skjult hos Abrahams slægtslinie indtil genoprettelsen, hvor de blev åbenbaret pány:

»Derfor, så siger Herren til jer, hos hvem præstedømmet er vedblevet i lige linie fra jeres fædre;

thi I er retmæssige arvinger efter kødet og har været skjult for verden med Kristus i Gud,

derfor er jeres liv og præstedømme forblevet og må forblive gennem jer og jeres slægtslinie indtil alle tings genoprettelse, hvorom alle de hellige profeter har talt siden verdens begyndelse« (L&P 86:8-10).

Arvingerne til Abrahams pagt har retten til at bære Herrens præstedømme.

4. EN FRELSENDE MISSION FOR ANDRE

Skrifterne belærer om, at gennem Abrahams og Saras pagtsfamilie »skal alle jordens slægter velsignes, ja, med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja, det evige livs« (Abraham 2:11). Den største blandt de velsignelser, som Abrahams slægt tilvejebragte, er Jesu Kristi sonoffer.

Jesus, der er en efterkommer af Abraham og Sara, velsigner alle mennesker gennem sin forsoning. På grund af ham vil alle blive frelst fra dødens bånd gennem opstandelsen; og alle på nær nogle få, der har begået den utilgivelige synd, vil modtage en evig belønning i en grad af herlighed.

En anden side af Abrahams frelsende mission er den kaldelse, som Abrahams børn i pagten har modtaget: At bringe evangeliet og dets velsignelser til resten af Guds børn. Herren har kaldet Israels hus til at udbringe evangeliet til verden. Han forklarede følgende til Abraham om hans efterkommere: »De [skal] i deres hænder ... bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer« (Abraham 2:9).

Når evangeliets velsignelser siden Abrahams, Isaks og Jakobs dage har været på jorden, er de kommet gennem Israels hus. Således er Abrahams og Saras efterkommere et *udvalgt* folk. De er udvalgt, ikke fordi de har en lettere vej til frelse, eller fordi Gud elsker dem mere end andre folk. De er udvalgt til at tjene – på samme måde som den enkelte sidste dages hellig udvælges til kaldelser i Kirken. Hvis vi betragter Israels hus' udvalgte status som et kald til at tjene – som enhver anden kaldelse i evangeliet – så kan vi placere kaldelsen i det rette perspektiv.

Abrahams pagt velsigner dem, der ikke er af Abrahams slægt, på en meget direkte måde. Israels hus er familien bestående af Herrens hellige. I følge skrifterne bliver de, som accepterer evangeliet og tilslutter sig Abrahams pagt, medlemmer af Israels familie, også selv om de ikke er Abrahams direkte efterkommere. Herren lærte Abraham om jordens nationer, som ikke ville være hans fysiske efterkommere:

»Og jeg vil velsigne dem gennem dit navn, thi så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes efter dit navn og skal regnes blandt din sæd og skal stå op og velsigne dig som deres fader« (Abraham 2:10).

Paulus lærte os det samme princip om ikke-israelitter, som blev adopteret ind i Abrahams familie: »Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus.

Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker (med andre ord israelit eller ikke-israelit), på at være træl eller fri, på at være mand eller kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus,

og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte« (Gal 3:27-29).

Princippet om adoption bringer dem, der ikke er Abrahams efterkommere, men som accepterer evangeliet, ind i hans familie. Herren regner dem som arvinger til pagten med dens velsignelser og forpligtelser; de bliver en del af Israels hus. (Vi erfarer vores slægtslinie gennem en patriarkalsk velsignelse). Vi skelner derfor ikke mellem Abrahams bogstavelige efterkommere og hans arvinger gennem adoption, for de »er alle én i Kristus Jesus.«

Abrahams pagtsbørn er kaldet til at bringe evangeliet til resten af Guds børn.

I de sidste dage har Herren kaldet børn i pagten af de fordums patriarker for »et lys for ikke-jøderne og gennem dette præstedømme en frelser for mit folk Israel« (L&P 86:11). Den dobbelte missionskaldelse for Abrahams, Isaks og Jakobs børn i de sidste dage er (1) at hente andre fra Israels hus tilbage til pagterne, som Gud indgik med deres forfædre og (2) at indsamle alle andre, som ønsker at blive ét med dem.

Herren har gengivet evangeliet i vor tid til velsignelse for alle folk. Hver eneste trofast mand og kvinde kan modtage dets velsignelser i fuldt mål ved at acceptere dåbens og templets pagter og ved at leve retskaffent. Vi er privilegerede ved at leve, mens pagtens velsignelser er tilgængelige blandt Herrens hellige, og vi har en vidunderlig mulighed og et stort ansvar for at gøre disse velsignelser tilgængelige for alle vor Faders børn. □

Kent P. Jackson er professor i oldtidens hellig skrift og leder af instituttet for mellemøstlige studier ved Brigham Young University i Provo, Utah.

VENTENDE PÅ ET

MIRAKEL

En engel eller et andet tegn – jeg troede, at det var alt, hvad jeg behøvede for at have et fast vidnesbyrd.

Amanda Mariotti

Jeg var den type, som altid ønskede mirakler for at noget kunne blive bevist for mig. Jeg kunne ikke rigtigt tro på noget, før det blev bevist for mig af en overvældende begivenhed. Jeg var født og opvokset i Kirken. Jeg deltog i GUF og i pigelejr, jeg kunne Unge Pigers motto udenad, og jeg sad i bikubepigernes klassepræsidentskab. Alligevel vidste jeg aldrig rigtigt, om Kirken var sand.

Andre talte altid om brændende følelser, varme følelser, fredfyldte følelser og vidunderlige følelser. Mig – jeg havde ingen følelser. Når jeg bad mine bønner hver aften, gennemgik jeg blot rutinen: »Tak for mor, far og alle mine velsignelser. Hjælp mig med at få en god dag og at gøre det rette.« Man kunne godt sige, at jeg støttede mig til mine forældres vidnesbyrd.

Til sidst bestemte jeg mig for, at jeg ønskede selv at vide besked. Hver aften bad jeg i omkring fem minutter, hvor jeg tiggede Gud om at vise mig et mirakel. Jeg brugte tårer og bestikkelse, og jeg truede endda med, at jeg ville blive ugudelig. Jeg lovede Gud, at hvis han sendte blot et lille besøg af et helligt væsen, ville jeg blive en sand troende. Selvfølgelig gjorde jeg det hele helt forkert, men det vidste jeg ikke.

Endelig, da jeg hverken fik besøg af Moroni eller for den sags skyld af nogen anden, slog en ny tanke mig – tro. Jeg havde altid regnet med, at jeg fortjente et mirakuløst syn lige som Joseph Smiths. Det gik aldrig op for, at Gud forventede, at jeg havde tro. Det var svært for mig at acceptere dette.

Jeg ønskede så meget en blændende vished om Kirken. Men jeg begyndte at forstå, at Gud ikke kunne velsigne mig med et vidnesbyrd, hvis jeg ikke viste tro på ham. Nu forventer jeg ikke så meget mirakler mere, og jeg begynder at forstå, hvad et virkeligt vidnesbyrd er. Jeg har lært, at tro er fast tillid til det, der håbes på, men ikke kan ses (se Hebr 11:1). □

***Jakob velsigner Josef,* af Harry Anderson**

Jakob velsigner Josef: »Josef er et ungt frugttræ, et ungt frugttræ ved kilden, dets grene vokser op ad muren« (1 Mos 49:22).

Da Berlinmuren endelig faldt, glædede de hellige sig i hele Tyskland. Familien Lehmann anvendte deres nyvundne frihed godt. Tre brødre – Michael, Peter og Matthias – tog på mission i USA på samme tid. Se »Mission – et mirakel,« s. 12.

